

...ใครเขาเห็นแบงค์เป็นกระดาษอย่างพอล่ะ ใครเขา
ไม่กลัวถูกกลืนแกล้างสบสวอย่างพอล่ะ รุ่นเดียวกับพอนะ
เป็นพันโทพันเอกแล้ว พ่อยังคล่าอยู่แต่ร้อยเอก ถูกย้ายไม่รู้
จักหยุดจักหย่อน หนูไม่ยอมซื้อจนเช่าอย่างพ่อหรอก
(เรื่องเดิม : 339)

นอกจากนี้อุไรกรยังไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ เพราะ
เธอคิดว่าผู้ใหญ่มีแต่ห้ามมิให้เด็กทำสิ่งต่างๆ แต่ผู้ใหญ่กลับทำ ดังที่ผู้แต่ง
บรรยายความรู้สึกของอุไรกรว่า

...ผู้ใหญ่ชอบทำโน่นทำนี่ แต่ห้ามมิให้เด็กทำบ้าง ครู
สูบบุหรี่ ที่ยวกลางคืน แต่ห้ามเด็กสูบบุหรี่ห้ามเด็กเที่ยว ตัวเอง
อ่านนิยาย ดูรูปโป๊ แต่พอเด็กจะดูบ้างกลายเป็นความผิดขึ้นมา
ก็เที่ยว อ้างความไม่เหมาะสมต่างๆ นานา อุไรกรไม่เคยนึก
จะเชื่อเลย

แต่ถึงหล่อนจะไม่เชื่อ อยากรจะประท้วง อยากรทำในสิ่งที่
ผู้ใหญ่ห้าม แต่อุไรกรยังไม่มีความกล้าเพียงพอ ที่จะทำนั้น
เพราะเพื่อนรอบข้างยังชี้ขาดไปกว่าหล่อนเสียอีก สิ่งแวดล้อม
รอบตัวหล่อนยังอยู่ในระดับดีจนอุไรกรลังเล
(เรื่องเดิม : 243)

อุไรกรยังเป็นเด็กและอยู่ในสิ่งแวดล้อม
ที่ดี ยังไม่กล้าที่จะเที่ยวกลางคืน ทั้งๆ ที่เธอโตกว่าวัย เช่นในคราวที่อุไรกร
และเพื่อนๆ ไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์กัน ออม เพชรชมพูและน้องชายฝาแฝดไม่ชอบ
บรรยายภาคในดิสนีย์แลนด์ แต่อุไรกรกลับชอบและยังบอกเพื่อนๆ ว่า "ฉันสนุก
... เธอสองคนนะยังเด็กไปยังไม่โตพอรู้ไหม" (เรื่องเดิม : 260) พฤติกรรม
ของอุไรกรคล้ายกับเป็นเด็กที่ขาดความอบอุ่นจึงแสวงหาสิ่งอื่นมาชดเชย อุไรกร

จึงเป็นสาวเกินตัว อีกทั้งเธอยังแอบซื้อนวนิยายมาอ่าน ซึ่งแต่ละเรื่องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ชาย มีชายหนุ่มหญิงสาวมาพลอดรักกันตามสถานที่ต่างๆ อุไรกรจึงเป็นสาวเกินวัยกว่าเพื่อนๆ ดังที่นักจิตวิทยาพูดถึงเธอว่า "...การพูดจาของแก่น่าเป็นห่วง แก่อายุแค่สิบขวบนะครับ ในบางเรื่องแกพูดเหมือนเด็กอายุสิบห้า แต่บางเรื่องเหมือนอายุห้าขวบ" (เรื่องเดิม : 133) ข้อความนี้วิเคราะห์ได้ว่า อุไรกรอายุสิบขวบ แต่ความคิดในบางเรื่องเช่นความโกรธเกลียดพ่อแม่ ความอิจฉาเพื่อนๆ ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนเด็กห้าขวบ แต่พอเป็นเรื่องที่สาวตามสถานเริงรมย์หรือเรื่องเกี่ยวกับความรัก อุไรกรรู้สึกว่าเป็นเด็กในวัยเดียวกัน

เมื่อน้ำสาวได้เป็นนางแบบโฆษณา อุไรกรอยากเป็นบ้าง น้ำสาวห้ามปรามแต่เธอไม่เชื่อฟัง ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

อุไรกรวิ่งวนหาทางจนได้ แม้จะเป็นเพียงนางแบบอวดแบบเสื้อของร้านเสื้อเด็กๆ สำหรับวัยรุ่น ได้ตีพิมพ์ภาพลงในนิตยสารดารานับหนึ่ง หล่อนก็ภูมิใจหนักหนา ... รุ่งไม่หยุด ลุดไม่อยู่แล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไร ฉายเป็นเพียงน้ำว่าไปก็ไชสื่อฟล่องเดือนเขาเองบ้าง (เรื่องเดิม : 331)

เห็นได้ว่าอุไรกรมีจิตใจโน้มเอียงไปในทางไม่ดีไม่สนใจการเรียน ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของเธอว่า

...อุไรกรมีความโน้มเอียงมาทางนี้ เนื่องจากสภาพจิตใจหล่อนคับแค้น ชังเคียดพ่อแม่เกินเหตุ และรักตัวเองมากเกินไป ... อุไรกรสะสมหาพิษไว้ในหัวใจมากมาย ตามใจตัวเองเป็นที่สุด ใครจะตักเตือนห้ามปรามก็ไม่ฟัง (เรื่องเดิม : 329)

ตั้งนั้นเมื่ออุไรกรได้มีโอกาสคบกับต่อ เพื่อน
 รุ่นพี่ที่อยู่ในซอยเดียวกัน อุไรกรจึงหนีเที่ยวกลางคืนและได้หนีออกจากบ้านไป
 อยู่กับเพื่อนๆ ของต่อไปเดินแพชั่นโชว์ตามร้านอาหาร ดังที่ผู้แต่งกล่าวว่า
 อุไรกรเก็บเสื้อผ้าออกจากบ้านไปเฉยๆ ทั้งจดหมายไว้
 ฉบับเดียวว่าหล่อนจะไปทำงานเดินแบบกับเพื่อนๆ หล่อนไป
 ในเวลาที่ไม่มีการอยู่บ้านเพราะเกรงการติดตาม หล่อนไม่
 กลัวว่าน้ำจะท่วมดอก ไม่มีใครรู้หล่อนอยู่แล้ว แต่หล่อนไม่
 ต้องการให้ใครตามพบต่างหาก (เรื่องเดิม : 347)

เมื่อเธอได้ไปอยู่กับคณะของต่อ เธอชอบ
 มากเพราะได้ใส่ชุดแบบต่างๆ เดินโชว์ตามร้านอาหาร และเพื่อนๆ ในคณะ
 ยังพูดถึงว่าอุไรกรนั้น "ชอบเดินอวดโฉม คงชอบออฟแบก" (เรื่องเดิม :
 488) พ่อของอุไรกรได้ตามตัวเธอในคราวที่อุไรกรชักชวนเพชรชมพูให้
 ร่วมคณะไปเชียงใหม่ เมื่อตามพบพ่อก็ได้เอาตัวไปอยู่ด้วยที่จังหวัดแพร่ แต่
 อยู่ได้ไม่นานเธอก็หนีออกจากบ้านอีก จนในที่สุดก็ได้ไปทำงานกับผู้กำกับละคร
 คนหนึ่ง เธอได้แสดงเป็นตัวประกอบและเป็นภรรยาลับของผู้กำกับคนนั้นด้วย
 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของอุไรกรก็ไซยา เพราะเธอเป็นเด็กใจแตก
 จะให้กลับไปเรียนหนังสืออีกก็ไม่เอา และเธอยังให้เหตุผลว่า "โธ้ย ไม่เอา
 ทรอก หนูจะเลิกเรียนแล้ว ไม่เรียนก็มีงานทำ เรียนแทบตายแล้วออกมา
 ตกงาน เรียนไปทำไม" (เรื่องเดิม : 337) ดังนั้นบุญนิบพัน เพื่อนของ
 สุรีย์ฉายเห็นว่าอุไรกรอยู่กับผู้กำกับคนนั้นก็ดีแล้ว เพราะ "ดีกว่าให้เร่ไป
 กะไอ้พวกเดินแพชั่นโชว์แบบนั้น แก้วแก้วฉอน แต่งชุดนอนบางๆ เดินยั่วน้ำลาย
 ผู้ชายแล้วก็ออฟแบก" (เรื่องเดิม : 524) และอาจจะถึงขั้นติดยาเสพติด
 เพราะหัวหน้าคณะจะพยายามมอมเมาเด็กวัยรุ่นใจแตกในคณะด้วยยาเสพติด
 เพื่อว่าเด็กเหล่านั้นจะได้ไม่หนีไปไหน

เห็นได้ว่าอุไรกรมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหลายประการ ดังที่ได้วิเคราะห์ไปแล้ว อุไรกรจึงไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ทั้งที่เธอมาจากครอบครัวที่มีฐานะดี พ่อแม่มีอาชีพรับราชการ มีความสามารถที่จะส่งเสียให้เรียนในระดับสูงได้ แต่อุไรกรก็ได้เลือกทางเดินชีวิตของตนเอง

6.2.2 เพชรชมพู

เพชรชมพู เป็นลูกสาวคนโตของครอบครัวที่มีฐานะดี พ่อทำงานบริษัทแม่เป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัย เพชรชมพูเป็นเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีความรักความอบอุ่น คนในครอบครัวก็รักใคร่สนิทสนมกันดี เพชรชมพูเป็นเด็กที่ร่าเริงแจ่มใส หน้าตาน่ารัก แต่ก็มีลักษณะนิสัยที่เป็นปัญหาอยู่คือเป็นคนอ่อนไหวง่าย สะเทือนใจง่าย ดังนั้นเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ เธอจะตามเพื่อนและยึดเพื่อนเป็นที่พึ่ง ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของเธอก็เป็นปัญหามี่ดังนี้

6.2.1.1 อ่อนไหวง่าย

เพชรชมพูเป็นลูกสาวคนโตของครอบครัว แต่เธอขาดลักษณะการเป็นผู้นำ ในกลุ่มเพื่อนๆ เธอจึงเป็นผู้ตามเสมอ เพราะเป็นคนที่มีจิตใจอ่อนไหวง่าย ดังที่เพชรชมพูได้เห็นคุณยายแสดงกิริยารังเกียจเธออย่างไม่มีเหตุผล เธอจึงน้อยใจและไม่อยากอยู่ใกล้ยาย ดังที่ผู้แต่งกล่าวว่าเธอสะเทือนใจในปฏิกิริยาของยายที่แสดงต่อเธอว่า

คุณยายไม่เคยปฏิบัติ เช่นนี้กับหลานคนอื่น ไม่ว่าหญิงหรือชาย กับฝาแฝดท่านจะเรียกไปจับไม้จับมือ กับพี่สาวลูกคุณป้าท่านก็เรียกไปกอดไปจูบ บางครั้งก็ลูบผม แต่เพชรชมพูเข้าใกล้

ครึ่งไรท้านเป็นเมิน หรือโบกมือไล่ให้ไปห่างๆ เสียทุกที
 ท้ากเกลียดซึ่งอะไรตนหนักหนา... เพชรชมพูจิตใจอ่อนไหว
 กว่ามากจึงรู้สึกสะเทือนใจ (เรื่องเดิม : 202)

ความเป็นคนอ่อนไหวง่ายของเพชรชมพู
 เธอจึงสะเทือนใจมาก และเธอได้นำเรื่องนี้ไปเล่าให้หอมและอุไรกรฟัง
 ทั้งสองเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา และให้เหตุผลว่าถ้าหากยายไม่สนใจเรา
 เราก็ไม่ต้องไปสนใจ แต่เธอทำตามที่เพื่อนแนะนำไม่ได้

เมื่อมีเหตุการณ์ที่น้อยคนใช้หนีไปโดยใส่ความ
 ว่าพ่อของเธอพยายามปลุกปล้ำ เธอเสียใจมากเพราะเธอรักและเคารพ
 พ่อมาก และเมื่อสุริย์ฉายมาบอกแม่เลี้ยงของเธอว่าอุไรกรอาจจะมาเล่า
 ความลับของเพชรชมพู แล้วเธออาจจะเสียใจและหนีเตลิดไปได้ แม่เลี้ยง
 ให้เหตุผลว่าต้องรอให้เธอโตมากกว่านี้ เพราะคงจะรู้จักคิดและทำใจยอมรับ
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ตอนนั้นบอกไม่ได้เพราะเธอสะเทือนใจที่น้อยกล่าวหาว่า
 พ่อพยายามปลุกปล้ำ ดังที่แม่เลี้ยงกล่าวว่า

... เพชรชมพูสะเทือนใจมาก แก่มีความเชื่อมั่นในตัวพ่อแก่
 ความดีของพ่อแก่ พ่อไม่เคยดื่ม ไม่เคยเมา ไม่เคยเจ้าชู้
 พ่อของแกเป็นพ่อที่ประเสริฐสุด แล้วมาเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น
 มันเหมือนอะไรนะ เหมือนรูปเคารพทะลายลงมาเป็นมูลโค
 เป็นเศษหินดินทราย แล้วพี่จะอธิบายเรื่องเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว
 ยังไงล่ะคะ จะกล่าวโทษแม่แท้ๆ ของแกก็ไม่ได้ มันไม่ถูกต้อง
 ที่จะกล่าวร้ายให้ความผิดของแม่แก่คนเดียว พอเกิดเรื่องน้อย
 อย่างนี้แกจะต้องว่าพ่อแก่ผิดแน่ๆ ถึงเขาผิดจริงก็เป็นเรื่อง
 ที่ผ่านไปแล้ว เราพอจะพูดกันได้ดีถ้าไม่มีเรื่องน้อยเข้าขึ้นมา
 (เรื่องเดิม : 302-303)

แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ขึ้นจริง เมื่ออุไรกร
ได้บอกความจริงกับเพชรชมพู เพชรชมพูสะเทือนใจมาก และเข้าใจผิดคิดว่า
ทั้งพ่อและแม่ต้องขับไล่แม่ที่แท้จริงของเธอไป เธอจึงหาหนทางที่จะตามแม่
ที่แท้จริงให้ได้ เพชรชมพูเริ่มประหลาดตัวเป็นปัญหา โดยไม่ยอมพูดกับคนในบ้าน
และเริ่มหนีเที่ยวกับสาวสาวกและอุไรกร แต่เดิมเพชรชมพูเป็นเด็กเรียบร้อย
ไม่ชอบเที่ยวกลางคืนในสถานเริงรมย์ต่างๆ เมื่อเสียใจมากจึงได้ประชดพ่อแม่
โดยอ้างว่าไปนอนค้างบ้านสาวสาวก และพอลางคืนก็หนีเที่ยวกัน เมื่ออุไรกร
จะไปเชียงใหม่ เธอจึงตามไปด้วยเพื่อจะไปตามหาแม่

เมื่อไปถึงเชียงใหม่เพชรชมพูก็ถูกมอมด้วย
ยาเสพติด และถูกหัวหน้าคณะเดินแพขึ้นโซ้วส่งตัวไปขายให้กับพ่อเลี้ยง จน
กระทั่งพ่อและน้าหมอตตามมาช่วยแต่ก็สายไปเสียแล้ว เพชรชมพูเป็นเด็กที่
อ่อนไหวง่าย เมื่อมีเหตุการณ์ต่างๆ มากกระทบย่อมจะสะเทือนใจและชักจูง
ไปในทางเสียหายได้ง่ายกว่าเด็กทั่วๆไป

6.2.2.2 ก้าวร้าว

เพชรชมพูกำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น เมื่อมี
เหตุการณ์มากระทบ จึงไม่รู้จักระบายยังซึ้งใจ โดยเฉพาะมาทราบประวัติของตน
จึงเสียใจมาก คิดว่าทั้งพ่อและแม่เลี้ยงขับไล่แม่ของตนไป เธอจึงพูดก้าวร้าว
พ่อของเธอด้วยความโกรธว่า

...หนูไม่เชื่อหรอกว่าแม่ทิ้งหนู คงไล่แม่หนูออกจากบ้านละซี
เพราะพ่ออยากมีเมียใหม่ อยากได้คนใหม่ที่โก้กว่า ความรู้ดีกว่า
ดวงไปไหนไม่อายุใคร แล้วก็แรกมาอยู่กับแม่ท่าไม ยุ่งกับคนใช้
ในบ้านท่าไม... หนูนั่นแค่ลูกคนใช้ เป็นลูกกำพร้าแม่ มิน่าเล่า
อะไรๆ ก็แฝด ฮี ที่มุดมุ้งคนใช้ไม่อายุ แบบนั้นมาท่าอายุ...

คุณพ่อว่าหนูเป็นโรคจิตเทรอ...หนูไม่ได้บ้านนะ คนชอบมุดมุ้ง
คนใช้นะซีพวกโรคจิต พวกชอบข่มขืน...

(เรื่องเดิม : 364-365)

พ่อและแม่เลี้ยงได้พยายามอธิบายให้รู้ว่า
ถึงจะเป็นแม่เลี้ยงก็รักเธอมาก และบอกด้วยว่าไม่ได้ขับไล่แม่ของเธอ แต่แม่
เขาหนีไปเอง เพชรชมพูไม่เชื่อและยังพูดก้าวร้าวพ่อและแม่เลี้ยงอีกว่า

ไม่เชื่อ เพชรชมพูกรีดเสียง แม่ที่ไหนจะทิ้งลูก อย่ามาใส่
ไคล้กันหน่อยเลย สมนี้คงช่วยกันกดขี่ โขกสับจนแม่ทนไม่ได้
ถึงต้องหนีไป...

ไม่สมควรรู้เรื่องผู้ดีต้นแดงกระทำใช้ไหมละคะ อย่างแย่ง
สามีคนอื่น พรากแม่พรากลูกเขา...เรื่องมุดมุ้งคนใช้ เรื่อง
กดขี่ไว้เป็นนางบำเรอ เรื่อง... (เรื่องเดิม : 360)

ในความก้าวร้าวของเพชรชมพู ทั้งพ่อ
และแม่เลี้ยงก็เห็นใจและเข้าใจ จึงอภัยให้เมื่อเพชรชมพูได้รับบทเรียนแล้ว
กลับตัวได้

6.2.3 ต่อ

ต่อเป็นตัวละครที่กล่าวถึงน้อยในเรื่องนี้ แต่ต่อก็มี
ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอยู่หลายประการคือ

6.2.3.1 เป็นเด็กใจแตก

ต่อเป็นเด็กสาวที่ขาดความรักความอบอุ่น
จากครอบครัว เพราะในเรื่องนี้ผู้แต่งกล่าวเพียงว่า ต่อมีแต่แม่เท่านั้นและ
แม่ก็มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ดังที่ชาวบ้านทั่วไปพูดถึงแม่ของต่อว่า

"...หนูว่ายายแม่แกก็ไม่ค่อยปกติเหมือนกัน คนข้างร้านก็ไปตามแกมารับลูก
เขาเล่าให้ฟังว่า แก...มีสามีพร้อมกันที่เดียวสองคนอยู่บ้านเดียวกัน"

(เรื่องเดิม : 88) พฤติกรรมของแม่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ลูก ดังนั้นต่อ
จึงเป็นเด็กที่เป็นสาวเกินตัว เมื่อสนใจผู้ชายคนไหนต่อก็จะไปตามต่อผู้ชาย
คนนั้น ดังที่ต่อหลงรักหมอสุวัทร ต่อก็จะมาเฝ้าหมอที่หน้าคลินิก จนหมอต้อง
คอยหลบหน้า พฤติกรรมของต่อแสดงให้เห็นว่าต่อเป็นเด็กใจแตก ดังที่
หมอสุวัทรมองต่อเป็นเด็กสาวที่ใจแตกว่า

เด็กคนนี้ผ่านโลกมามากและใช้ชีวิตบ้านเกรียม หมอรู้ดี
เด็กสาวคนนี้แฉะเวียนมาหาหมอสุวัทรบ่อยครั้ง ทั้งที่ไม่ได้
เป็นคนไข้ของหมอ... หล่อนพยายามทุกวิถีทางที่จะใกล้ชิด
ทำไต่กระทั่งเข้าไปนั่งในรถโดยมิได้รับเชิญ ชักชวนเขา
ให้ไปเที่ยวดิสโก้เชคกับหล่อน (เรื่องเดิม : 85)

หมอสุวัทรไม่สนใจต่อและพยายามจะหลบ
หน้าอยู่เสมอ จนท้ายที่สุดหมอสุวัทรได้บอกต่อเพื่อตัดความรำคาญว่าตนเอง
มีแฟนแล้วคือสุริย์ฉาย ต่อถึงกับทนไม่ได้ จึงร่ำไห้และร่ำพันว่า

...หมอมายกั๊งต่อไปมีแฟนใหม่ต่อไม่ยอมด้วย คอยดูนะ
ต่อจะไปฉีกอกมัน... หนูต่อเลยหยุดจุดเขา แต่ตีกชกตัวร่ำให้
จนใครต่อใครเข้ามามุงดู พยาบาลมาดึงตัวหล่อนเข้าไปข้างใน
พยักหน้าให้สัญญาณหมอให้รีบไป ... (เรื่องเดิม : 87)

เห็นได้ว่า ต่อมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
เป็นเด็กสาวที่ใจแตก เมื่อพึงพอใจชายคนไหนก็แสดงออกนอกหน้า จนกระทั่ง
ไปตามต่อผู้ชายคนนั้น พฤติกรรมของต่อมีแนวโน้มว่าจะกลายเป็นคนกระฉกโลก
กร้านโลกก็ต่อไป เพราะแม้แต่แม่ของต่อเองยังกล่าวว่าต่อนั้นเป็น "ฮีสทีเรีย"
(เรื่องเดิม : 88) ดังนั้นเมื่อต่อไปเดินแฟชั่นโชว์ไปตามร้านอาหาร ต่อจึง

กลายเป็นผู้หญิงชายตัวไปในที่สุด เห็นได้ว่าต่อเป็นเด็กสาวใจแตก ต้องมีชีวิตที่ตกต่ำต้องไปขายตัว และติดยาเสพติดอย่างที่ไม่ไม่มีใครช่วยได้ ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงต่อว่า

ต่อคนนี้แหละที่ชักชวนอุไรกรมาเข้ากลุ่มเพราะบ้านอยู่ใกล้กัน
อุไรกรไม่ทราบเรื่องที่ต้องเคยรบกวนน้ำเซย ขอให้หล่อนมี
เพื่อนกินเพื่อนเที่ยวก็แล้วกัน... ตอนแรกต่อมาอยู่กับคณะ
เดินแบบบั้งหน้าเพราะอยากสนุก หล่อนชอบเที่ยว ชอบผู้ชาย
ชอบแต่งตัว แม้ก็ไม่เคยใส่ใจว่าหล่อนหายหน้าไปไหน กว่าจะ
รู้ตัวหล่อนก็ถอนตัวไม่ได้เสียแล้ว เวลานี้หล่อนไม่ได้สนุกกับงาน
แต่ไม่อาจผละจากไปได้ เพราะติดยาที่หัวหน้าหามาให้เสพ
ไปจากเขาแล้วหล่อนจะหายานี้ได้ที่ไหน ชีวิตเยี่ยงนี้ก็สบายดี
แล้วมิใช่หรือสำหรับหล่อน (เรื่องเดิม : 409)

ชีวิตของต่อเป็นชีวิตที่ล้มเหลว เพราะไม่มี
ใครคอยดูแล อีกทั้งต่อยังมีลักษณะนิสัยที่เป็นเด็กใจแตก ต่อจึงเสียคนได้ง่าย
และเมื่อพลาดไปแล้วก็ไม่อยากจะทำตัว เพราะต่อได้ถลำลึกไปเสพ
ยาเสพติดด้วย

6.2.3.2 ใจผูกพยาบาท

เมื่อต่อไปหลงรักหมอสุภักทร แต่หมอไม่
ชอบและคอยหลบหน้าอยู่เสมอ จนกระทั่งหมอบอกต่อว่ามีแฟนแล้ว ต่อเสียใจ
มากดังนั้นเมื่อมีโอกาที่จะแก้แค้นหมอต่อก็จะทำ เมื่ออุไรกรได้พาตัวเองมา
รู้จักต่อและอยากทำงานด้วย ต่อจึงเห็นว่าเป็นโอกาสที่จะได้แก้แค้นหมอ
ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของต่อว่า

ต่อรู้ว่าอุไรกรเป็นหลานของใคร เพชรชมพูเป็นใคร
หลานสาวคนสวยของหมอสุภักทร ที่หล่อนเคยหลงใหลอย่างไร

แล้ว น้ำสาวของอุไรกรแย่งหมอไปจากต่อ ต่อก็เอาหลานของ
หล่อนมาหากร่วมกับคณะ แล้วก็นี้ก็หลานสาวของหมออีกคน
สาวแก่ใจดีไหม เมื่อชักชวนอุไรกรมาได้ หัวหน้าคณะสมนาคุณ
ต่อเสียสาวใจ ทั้งได้พักไม่ต้องทำงานหลายวัน ทั้งได้ขำนานอน
เสพสำราญแสนหลอหลอนมากอีกเท่าตัวที่เคยได้ โลกของต่อ
เวลานี้สดใส เต็มไปด้วยสีสันอันอลังการพันลึกทีเดียว
(เรื่องเดิม : 409-410)

ต่อเป็นคนที่มีใจผูกพยาบาท คิดที่จะแก้แค้น
หมออยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่หมอก็ไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไร นอกจากทำให้ต่อ
ไม่สมหวังในความรัก ต่อจึงถือโอกาสชักจูงเด็กสาวใจแตกที่เป็นญาติๆ ของ
หมออย่างอุไรกรมาร่วมชะตากรรมเดียวกับตน

6.2.4 สายสวาท

สายสวาทเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่กล่าวถึงในเรื่อง
สายสวาทเป็นลูกสาวของเจ้าแม่โรงงานฆ่าไก่ ซึ่งเป็นครอบครัวคนเงินที่มี
ฐานะดี สายสวาทได้รับการเลี้ยงดูแบบตามใจมาก เธอจึงมีลักษณะนิสัยและ
พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังนี้

6.2.4.1 อ่อนไหวง่าย

สายสวาทเป็นลูกสาวของเจ้าของโรงงาน
เชือดไก่ ดังนั้นที่บ้านจึงมีคนงานมาเชือดไก่และได้กลิ่นคาวเลือดอยู่ตลอด
ด้วยความที่เธอเป็นเด็กสาวที่มีจิตใจอ่อนไหวง่าย เมื่อเห็นคนงานเชือดคอไก่
เห็นเลือดไก่ สายสวาทจึงเกิดความกลัวและชยะแฉง ดังที่ผู้แต่งบรรยาย
ความรู้สึกของสายสวาทที่เห็นเลือดไก่และไม่ยอมกินเนื้อไก่ว่า

สายสวาทไม่ยอมกินไก่ หล่อนบอกแม่ว่าได้กลิ่นเลือดไก่ที่
 เชือดกันอยู่แล้วกินไม่ลง หากวันไหนมีไก่ขึ้นโต๊ะ สายสวาท
 จะต้องขอเงินแม่ไปซื้ออย่างอื่นกิน นางเสียงไม่ได้ดูว่าลูก
 กินอะไรบ้างลูกขอเงินก็ควักให้ไป สายสวาทจึงกินช็อคโกแลต
 กินแล้วอึดอัดแต่ไม่ซาตอาหารดีๆ เลย นานเข้าสายสวาทก็
 ไม่กินหมูกินเนื้อด้วย ผักก็ไม่ถึงกับชอบ

ทุกวันนี้สายสวาทกินบะหมี่ซองต้ม เป็นอาหารหลักกับช็อคโกแลต
 ถ้าบิดาอยู่หล่อนต้องร่วมโต๊ะอาหาร หล่อนก็กินข้าวกับผัก ไม่
 แต่ต้องเนื้อสัตว์เลย กินผลไม้บางชนิด แต่บิดาไม่ได้สังเกตเห็น
 มารดาารู้เห็นแต่ตามใจลูก ปล่อยตามสบาย เมื่อเห็นลูกซื้อโรคนัก
 ก็ซื้อวิตามินจากร้านขายยามาให้กินบ้าง พอหมดขวดลูกสาวดิ้น
 นางก็ไม่ได้สนใจซื้อให้อีก จนกว่าสายสวาทจะป่วยอีกและหมอ
 ว่าสายสวาทพอมลงไปนางก็ซื้อวิตามินจากหมอมานำให้ลูกสาวกิน
 อีกขวดสองขวด แล้วก็ไม่ได้ใส่ใจอีกเช่นเคย

สายสวาทไม่ได้แกล้งทำเลย ที่หล่อนเหม็นเนื้อสัตว์โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งไก่ หล่อนได้กลิ่นคาวเลือดจากลานเชือดไก่ทุกวัน ตลอด
 เวลาที่อยู่บ้านเห็นไก่ถูกเชือดดินพับๆ ไก่มันตัวเล็กยังดิ้นออก
 อย่างนั้น สายสวาทจึงสร้างมโนภาพเห็นหมู เห็นวัวควายดิ้น
 เวลาถูกเชือด หล่อนแทบจะมองเห็นภาพเลือดที่ไหลนองท่วม
 เต็มอ่าง ไก่ตัวนิดเดียวยังได้เลือดตั้งชามเล็ก แล้ววัวตัวโต
 ออกอย่างนั้น มิได้เลือดตั้งอ่างซักผ้าหรือ หมูก็เหมือนกัน พอนึก
 แล้วสายสวาทก็กินหมู กินเนื้อไม่ลงไปด้วย (เรื่องเดิม : 101)

เห็นได้ว่าสายสวาทเป็นเด็กที่มีจิตใจ

อ่อนไหวง่าย เมื่อได้เห็นการเชือดคอไก่จึงรู้สึกสลดใจและไม่ยอมกินเนื้อไก่หรือเนื้อสัตว์อื่นๆ อีกเลย ส่วนแม่ของสายสวาทก็ไม่ได้ชี้แจงหรือเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร สายสวาทจึงกลายเป็นเด็กขาดอาหารและทนเห็นการฆ่าสัตว์ไม่ได้ เธอจึงหาทางออกโดยการตามผู้ใหญ่ที่อยู่ข้างบ้านไปวัด ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงสายสวาทว่า

...สายสวาทเขาไม่ชอบการฆ่าสัตว์ ไม่ชอบอาชีพของพ่อแม่
เขาไม่กินเนื้อสัตว์เลย อาหารอื่นก็ไม่ค่อยกินเลยไม่สบาย
หมอว่าขาดสารอาหาร... เขาอยากไปบวชชี...แม่เขาร้องให้
ยกใหญ่ จิตใจสายสวาทเขาหดหู่มาก เขาว่าเขากินเห็นคน
เชือดไก่ไม่ได้ เขากินสภาพแวดล้อมบรรยากาศเข้าซากไม่ไหว
(เรื่องเดิม : 381)

ความเป็นคนอ่อนไหวง่าย และเมื่อมีเหตุการณ์ที่ชวนสลดใจทำให้สายสวาทรู้สึกหดหู่ อีกทั้งเธอไม่ได้รับคำชี้แจงที่บอกถึงเหตุผลความจำเป็นในการประกอบอาชีพ สายสวาทจึงหาที่พึ่งไม่ได้ ไปวัดแม่ก็ไม่ชอบ สายสวาทจึงสนิทกับเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง เมื่อเธอไม่สบายใจเรื่องสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ เธอจึงไปเล่าความไม่สบายใจให้อุไรกรฟัง อุไรกรจึงช่วยแก้ปัญหาด้วยการชวนหนีเที่ยวกลางคืนและให้ยาเสพติดชนิดหนึ่งที่สามารถช่วยให้ลืมความทุกข์ ความกลัวได้ ดังที่ผู้แต่งได้กล่าวถึงพฤติกรรมของสายสวาทว่า

พ่อแม่ของสายสวาทเองก็ไม่ว่าลูกสาวหนีเที่ยว สายสวาท
เคยไปวัดกับคุณยายข้างบ้านจริง แต่ความวิเวกของวัดมิได้
เหมาะกับความวัยของหล่อน แม้จะมีปัญหาเรื่องอาหาร ไม่ต้องการ
เห็นการฆ่าสัตว์ ทำท่าโน้มน้าวไปยังไปทางธรรม แต่ไปมาๆ แล้ว

สายสวาทก็หันเห ไปสู่สิ่งที่วัยรุ่นอื่นมากหลงใหลกัน มันสนุก
 สนานกว่า คุณจะผ่อนคลายได้เร็วกว่าการปฏิบัติธรรม หล่อน
 เคยหัดวิปัสสนา แต่หล่อนกลับเห็นสิ่งน่ากลัวในความสงบเงียบ
 เพราะหล่อนทำผิดวิธี สายสวาทเกิดความกลัวขึ้นมาจับจิต
 แทนที่จะถามไถ่ผู้รู้เพื่อศึกษา หล่อนกลับหันไปพึ่งอุโรกรและ
 สิ่งที่หล่อนได้มาคือยาชนิดหนึ่ง มันช่วยให้หล่อนหายเครียด
 คลายกังวลกับสถานที่แสนสนุกที่อุโรกรแนะนำชักชวนให้ไปเที่ยว
 สนุกสุดขีดจริงๆ ลืมปัญหาได้จริงๆ รวดเร็วกว่าธรรมะ
 เขือกเย็น แม้จะร้อนรุ่มจนน่าจะแสบผิวแต่ก็สะใจนัก ทันอก
 ทันใจกับวัยอย่างหล่อนกับเพื่อนๆ (เรื่องเดิม : 389)

สายสวาทเป็นเด็กที่มีจิตใจอ่อนไหวจึงถูก
 ชักจูงได้ง่าย ดังที่สายสวาทเกิดความกลัวการฆ่าสัตว์ เกิดความเศร้าสลดใจ
 แต่หาทางออกไม่ได้จึงถูกเพื่อนใจแตกอย่างอุโรกรชวนให้หนีเที่ยว และเสพ
 ยาเสพติดได้ง่าย

6.3 สภาพปัญหาของเด็กและเยาวชนในเรื่อง จากผงขุสิดิน

ในเรื่องนี้ผู้แต่งได้เสนอปัญหาของเด็กและเยาวชน คือปัญหา
 ยาเสพติด ปัญหาเด็กก้าวร้าว ปัญหาโสภณีเด็ก ซึ่งปัญหาเหล่านี้ได้ส่งผล
 กระทบต่อตัวละคร และบุคคลในชีวิตจริงเป็นอย่างมาก

6.4 สาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชนในเรื่องจากผิงชูลิติน

สาเหตุของปัญหามีดังนี้

6.4.1 สาเหตุจากครอบครัว

สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญ ที่ส่งผลต่อลักษณะ-นิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร โดยเฉพาะการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ในเรื่องนี้ผู้แต่งได้สะท้อนการเลี้ยงดูของพ่อแม่ในหลายลักษณะ คือ

6.4.1.1 พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูก

เป็นสภาพครอบครัวพ่อแม่ไม่สามารถเลี้ยงดูเด็กได้ จึงฝากให้ผู้อื่นเลี้ยงดู ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น เกิดความว้าเหว หงอยเหงา โกรธง่ายเอาแต่ใจตัวเอง ควบคุมตัวเองไม่ค่อยได้ การเลี้ยงดูในลักษณะนี้เป็นการเลี้ยงดูของครอบครัวอุไรกรที่พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลลูก และหวังดีต่อลูกในทางที่ผิด โดยส่งให้มาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ ตั้งแต่อายุน้อยวัยที่ผู้แต่งได้สะท้อนความคิดแม่ของอุไรกรว่า

... พ่ออยากให้ลูกเรียนในกรุงเทพฯ หมวดเขาก็เห็นด้วย
ตัวเขาเนะทำงานทั้งกลางวันกลางคืน กลางคืนก็ยังคงต้องทำงาน
ไม่มีเวลาให้ลูกเลย พี่ก็ต้องทำงานไม่เงินไม่พอใช้ อยู่บ้าน
นอกแล้วก็เป็นแค่หมวด... (เรื่องเดิม : 27)

เมื่อพ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลลูกจึงคิดส่งลูกมาอยู่กับนางสาว โดยหวังว่าการศึกษาระบบจะช่วยเหลือบรมให้ลูกของตนดีขึ้น ดังที่แม่ของอุไรกรกล่าวว่า "เรื่องบบรมก็ยกให้เป็นหน้าที่ของโรงเรียนเขาไป เขอก็น่าดูๆ ให้มันเท่านั้น ปิดเทอมพี่ก็จะมารับกลับไปอยู่ด้วย หรือเธออยาก

ให้หลานอยู่โรงเรียนประจำ" (เรื่องเดิม : 29) สุรีย์ฉายปฏิเสธพี่สาว ไม่ได้จึงจำใจต้องรับหลานมาอยู่ในความดูแล ทั้งๆ ที่ตนเองไม่มีเวลาดูแล จึงต้องฝากหลานให้อยู่กับคนข้างบ้าน อุไรกรเป็นเด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นมาตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดก็มองว่าเธอเริ่มเป็นเด็กที่มีปัญหา เพราะไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ และยิ่งน้ำสาวต้องทำงานหนักไม่มีเวลาดูแล ตั้งผู้แต่งบรรยายว่า

อุไรกรคนมีปัญหา พ่อแม่ไม่ได้ได้อยู่อบรมเลี้ยงดูหวังแต่การศึกษาในระบบ ส่วนนอกระบบไม่มีใครมีเวลาดูแลให้แม้แต่
 น้ำสาวผู้รับผิดชอบดูแลหล่อน ก็ไม่เห็นใจสุรีย์ฉายหล่อนไม่มี
 เวลาเอาเลยจริงๆ เวลาที่เป็นตัวของตัวเองก็น้อยอยู่แล้ว
 เพราะการทำมาหากิน (เรื่องเดิม : 249)

ผู้แต่งยังแสดงความเห็นใจอุไรกรที่ไม่มี
 ใครมาสนใจเลยว่า

... โธ่น่าสงสาร คนนี้สีน้ำจะมีปัญหามาอยู่กับน้ำก็กลับตั้ง
 สองสามทุ่ม พ่อแม่ก็ไม่ได้เห็นหน้า อยู่กับน้ำก็ไม่ได้เห็นหน้าอีก
 เข้าชั้นก็ต่างคนต่างไป เย็นลงยังไม่เจอะเจอ ไม่ได้คุย
 กันเลย... (เรื่องเดิม : 17)

อุไรกรเมื่อเห็นเพื่อนๆ อย่างเพชรชมพู
 ออม สายสวาท เขาได้อยู่กับพ่อแม่ ได้รับความรักความอบอุ่น อุไรกรเริ่ม
 คิดว่าพ่อแม่ไม่รักตน จึงเริ่มเกลียดพ่อแม่และน้อง และมีอาการเจ็บป่วยทางจิต
 ตั้งผู้แต่งกล่าวถึงอุไรกรว่า

อุไรกรนั้นพ่อแม่ส่งให้มาอยู่กับน้ำเพื่อว่าเรียนหนังสือ หล่อน
 คิดแต่ในแง่ร้ายว่าพ่อแม่ไม่รัก รักแต่น้อง คิดเสียจนเจ็บป่วย

ต้องหาหมอบเป็นภาระให้ผู้เลี้ยงดู แล้วพอเป็นสาวหล่อนก็กลายเป็นแม่รีแม่แรดท่าแต่เรื่องร้อนใจให้ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับหล่อน (เรื่องเดิม : 374)

นางสาวของอุไรกรก็พยายามขึ้นแจ้งถึงการที่พ่อแม่และตนเองไม่มีเวลาดูแล เพราะมีความจำเป็นทางอาชีพ โดยได้พยายามอธิบายให้อุไรกรเข้าใจว่า

น่าจะจะมีเวลาให้หนูน้อยไปหน่อย แต่กรอย่าลืมชีวิตทุกคนต้องทำงาน กระทั่งแม่ของเพชรชมพู เขาก็กลับบ้านตั้งสองทุ่มไม่งั้นเอาอะไรกิน กรต้องรู้ว่ามิสทิชอะไรแค่ไหน และตัวเองมีหน้าที่อะไรบ้าง...

พ่อแม่ต้องการหนูเสมอ เพียงแต่วิธีการแสดงความรักของทุกคนผิดกัน พ่อแม่ต้องการให้หนูได้เรียนดีๆ ต่างหาก เข้าใจเสียบ้างสิ (เรื่องเดิม : 130-131)

แต่อุไรกรไม่ยอมเข้าใจ คิดแต่ว่าพ่อแม่ไม่รักตนรักแต่น้องชาย ทั้งๆ ที่แม่ของเธอก็พยายามขึ้นแจ้งกับอุไรกรว่า

แม่ก็รักหนูเป็นห่วงหนู ส่งเสียให้เข้าเรียน ให้มาอยู่กรุงเทพฯ อยู่ในที่เจริญจะได้เรียนโรงเรียนดีๆ โรงเรียนบ้านนอกมันได้เรื่องที่ไหน คุณพ่อเดี๋ยวก็ย้ายๆ หยอยเองก็ต้องอยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่ประถมห้า ได้อยู่กับพ่อแม่ที่ไหนไม่เห็นเข่าบ่นเรื่องเล่นกีฬาแม่พ่อแม่ทุกคนก็สนับสนุนเพราะมันดี...

(เรื่องเดิม : 335)

อุไรกรจึงกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาเพราะขาดความรักความอบอุ่น อีกทั้งไม่เข้าใจถึงความจำเป็นของพ่อแม่และนางสาวที่ไม่มีเวลาดูแล ดังที่ผู้แต่งกล่าวว่า "อุไรกร... เข้าใจว่าพ่อแม่ไม่รัก ถึงจะ

หวังดีส่งมาเรียนกรุงเทพฯ แต่หล่อนเหงา ซาดความอบอุ่น..." (เรื่องเดิม : 77) เห็นได้ว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้อุไรกรเป็นเด็กซาดความรักความอบอุ่น อัจฉาริษา และเป็นเด็กก้าวร้าว นั้นเป็นผลมาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ไม่มีเวลาและไม่เข้าใจลูก โดยลืมนึกไปว่าถ้าลูกอยู่ห่างจากพ่อแม่ ตั้งแต่อายุยังน้อยจะทำให้เด็กซาดความอบอุ่น อีกทั้งอุไรกรยังเป็นเด็กคิดมาก ไม่ยอมเข้าใจอะไรเลย ดังที่ผู้แต่งกล่าวว่า

...พ่อแม่ของแกต่างหากที่ไม่เข้าใจเด็ก แต่ทุกอย่างก็
เพราะรักและหวังดี ต้องช่วยๆ กันไปตามเรื่อง อีกอย่าง
เพราะจิตใจของเด็กเองด้วย บางคนเขาลำบากกว่านี้ยัง
ต้านทานได้ อย่างอ้อมใจ (เรื่องเดิม : 138)

ผู้แต่งไม่เห็นด้วยกับความคิดของผู้ปกครอง
ที่ส่งลูกให้มาเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพฯ เพราะเด็กต้องอยู่
ห่างจากพ่อแม่ เด็กย่อมจะเหงา และซาดความรัก ดังที่ผู้แต่งกล่าวผ่านความ-
รู้สึกของหมอสวภัทราว่า

โธ่เอ๊ย เด็กซาดความอบอุ่นแท้ เรียนต่างจังหวัดอยู่กับ
พ่อแม่ก็ได้เน้า...โรงเรียนต่างจังหวัดเดี๋ยวนี้ก็ดี ไม่ใช่
โรงเรียนป่าเลี้ยมหอด โรงเรียนในตัวจังหวัดก็ดีๆ อย่างน้อย
ก็ได้อยู่กับพ่อแม่ แล้วพ่อเป็นนายตำรวจต้องมีปัญหาส่งลูกเรียน
อนุบาลประจำจังหวัดได้ (เรื่องเดิม : 17)

อุไรกรจึงเป็นเด็กที่ซื่อฉลาด คิดว่าไม่มีคน
รักตนเอง ดังที่เพื่อนๆ พูดถึงเธอว่า "กร เขาไม่อยากอยู่บ้านนี้ ไม่มีใครรัก
เขาสักคน พ่อแม่ก็เลือกใส่ให้มาอยู่กับหน้า น้าก็ไม่รักเขา รักแต่น้อง..."
(เรื่องเดิม : 351) ความผิดปกติของอุไรกรมีมากขึ้น เมื่อน้าสาวมีเพื่อนชาย
อุไรกรจะหวงและกีดกัน และยังแสดงอาการเจ็บป่วยทางจิต คือปวดหัวอย่าง

รุนแรง นางสาวจึงต้องไปส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล และหมอได้วิเคราะห์สาเหตุนี้ว่าเป็นเพราะเด็กขาดความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว จึงแสดงออกเพื่อเรียกร้องความสนใจ ดังที่ผู้แต่งกล่าวว่า

ก่อนพบหน้าลูกสาว อุไรวรรณพบหมอ นักจิตวิทยาและครูประจำชั้นของอุไรกรมาแล้ว แสนจะหนักใจกับอาการไมเกรนของลูกสาว บวกกับความประหลาดพิสดารของเจ้าหล่อนด้วย อุไรกรชอบแก้มลิงสัตว์ ทรมาณสัตว์นานาชนิดด้วยความสนุก มันอาจจะเลยเถิดไปถึงชอบทารุณคนเข้าไปด้วย หากปล่อยไว้ หากนิดๆ หน่อยๆ ก็แล้วไปเกิด แต่นี่ครูบอกว่ามันมากไปหน่อยแล้ว เรื่องแก้มลิงเพื่อนก็ทีหนึ่ง ไม่ใช่แก้มลิงแบบเด็กเกเรทั่วไป แต่แก้มลิงชนิดให้เพื่อนเลือดตกยางออก พอถูกจับได้หล่อนก็เกิดอาการปวดหัวจนหน้าเขียวต้องอุ้มส่งหมอกันทีเดียว (เรื่องเดิม : 167)

ความผิดปกติของอุไรกรที่น่าเป็นห่วงนี้ หมอได้แนะนำแม่ของเธอว่า "มาเยี่ยมเขาให้บ่อยกว่านี้ แสดงความรักใคร่ใยดีให้มากๆ อย่าดูเขาเป็นอันขาด อย่าแสดงอะไรกับน้องให้เขาเห็น... อย่าคุมเขาด้วย เขาจะเคือง..." (เรื่องเดิม : 167)

เมื่อมีนมมาอยู่ด้วยอาการเจ็บป่วยของเธอก็ดีขึ้น แต่แม่ก็อยู่ได้ไม่นานต้องกลับไปทำงานที่ต่างจังหวัดอีก อาการเจ็บป่วยของอุไรกรดีขึ้น แต่นิสัยส่วนตัวที่อิฉาวิเศษในความสุขของผู้อื่นยังไม่หายไป อาจเป็นเพราะเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น และจิตใจเต็มไปด้วยความโกรธเกลียด จึงทำให้เธอกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาต่อไป ดังที่ผู้แต่งกล่าวว่า

อารมณ์ร้ายที่คอยส่งบลงเพราะมารดาอยู่ปลอมประโลม
ชั่วคราวเริ่มคุในสมองเด็กหญิงอีก แต่ครั้งนี้มันคุอยู่ภายใน

อาการปวดหัวทุเลาไปแล้วเพราะยา แต่ความเกลียดชัง
ความอิจฉาเพื่อนที่มีความสุขกว่าตนเริ่มแฝงลึกอยู่ภายใน
(เรื่องเดิม : 183)

ผู้แต่งได้แสดงทัศนคติของตนเกี่ยวกับปัญหา
ในการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวว่า ในครอบครัวเดียวกันและวิธีการเลี้ยงดู
แบบเดียวกัน เด็กในครอบครัวนั้นอาจจะมีพฤติกรรมและลักษณะนิสัยต่างกัน
ขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัยส่วนตัวของเด็กด้วย ดังที่ผู้แต่งชี้ให้เห็นว่าอุไรกรกับน้อง
มีนิสัยที่แตกต่างกัน น้องชายของอุไรกรถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่อายุ
ยังน้อยเช่นเดียวกับอุไรกร แต่น้องชายเข้าใจสภาพความจำเป็นของครอบครัว
มากกว่า และคิดว่าพ่อแม่รักตนเอง จึงใช้ชีวิตที่อยู่ห่างไกลจากพ่อแม่ได้อย่าง
คุ่มค่าแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับตน เขาจึงไม่มีปัญหา ดังที่ผู้แต่งได้กล่าวถึงหมอสุวัฏกร
ที่พอใจน้องชายของอุไรกรว่า

... เดี่ยวนี้สุวัฏกรรู้จักหลานชายของสุริย์ฉายแล้ว เขาค่อนข้าง
พอใจเด็กชายคนนี้ เพราะเป็นนักกีฬาใช้เวลาว่างออก
กำลังกาย ไม่หมกมุ่นกับความคิดเรื่องพ่อแม่รักหรือไม่รัก
หากใช้ชีวิตของเขาอย่างคุ่มค่า เมื่ออยู่โรงเรียนประจำเขาก็
เป็นนักกีฬาชั้นดี ย้ายเข้ากรุงเทพฯ ก็มองหาแต่สนามกีฬา
สระว่ายน้ำ นางสาวกีฬาไปสมัครเป็นสมาชิกสนามกีฬาเอกชน
แห่งหนึ่ง เพื่อนฝูงของเขาแต่ละคนล้ำสนับเชิงแรง สมองดี
(เรื่องเดิม : 323)

อุไรกรมีลักษณะนิสัยส่วนตัวที่ตรงข้ามกับ
น้องชาย เธอจึงใช้วิธีการหนีเที่ยวกลางคืน การทำตัวให้เป็นปัญหากับนางสาว
และนางสาวก็เสียใจที่ไม่สามารถดูแลหลานให้เป็นคนดีได้ ผู้แต่งได้แสดงความ

เห็นใจสุรีย้อย ผ่านความคิดของหมอสุวภัทรว่า "...คุณอย่าโทษตัวเองแบบนั้น เทวดาที่ไหนก็เลี้ยงแกดีกว่านี้ไม่ได้ ตราบใดที่แกเกลียดพ่อแม่ และน้องเข้าไส้..." (เรื่องเดิม : 133)

เห็นได้ว่าการที่พ่อแม่ไม่มีเวลาเลี้ยงดู จะทำให้ลูกกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาได้ และผู้แต่งก็ยังได้เสนอข้อคิดเห็นว่าการเลี้ยงดูแล้วนิสัยส่วนตัวของเด็กแต่ละคนก็มีส่วนที่จะทำให้เกิดเป็นปัญหาได้ ดังที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์มาแล้วข้างต้น

6.4.1.2 พ่อแม่ไม่ช่วยแก้ปัญหาให้ลูก

ในครอบครัวอื่นๆ เช่นครอบครัวของต่อแม่ไม่มีเวลามาสนใจ เพราะแม่มีปัญหาส่วนตัวมากมาย อีกทั้งต่อยังได้เห็นตัวอย่างจากความประพฤติของแม่ที่มีสามีหลายคน ต่อจึงเป็นเด็กใจแตกและเสียคนไปในที่สุด ส่วนครอบครัวของสายสวาท พ่อแม่ต่างช่วยกันทำมาหากิน ไม่มีเวลาดูแลลูก แต่สายสวาทกลับไม่ชอบอาชีพของพ่อแม่ เพราะเธอเป็นคนอ่อนไหวง่าย สงสารสัตว์ เมื่อเห็นการฆ่าสัตว์จึงเกิดความทุกข์ พ่อแม่ของเธอไม่ได้สนใจที่จะอธิบายหรือแก้ปัญหาให้ลูก สายสวาทจึงยึดเอาเพื่อนเป็นที่พึ่ง เธอจึงถูกเพื่อนอย่างอุไรกรชักจูงไปในทางที่เลวร้ายได้ง่าย ผู้แต่งยังได้สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของพ่อแม่ที่ไม่มีเวลาเลี้ยงดูลูก และไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาให้แก่ลูก เมื่อลูกของตนกระทำผิดจะไม่คิดว่าเป็นความผิดของลูกตน แต่จะป้ายความผิดนั้นให้กับผู้อื่น เป็นการปกป้องลูกในทางที่ผิด ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนทัศนคติผ่านความคิดของเกียรติศักดิ์ที่มีต่อแม่ของสายสวาทและพ่อของอุไรกรว่า "เกียรติศักดิ์ถอนใจ นึกถึงนางเฮียงมารดาของสายสวาท วรภิกขกับนางเฮียงเป็นพ่อแม่ประเภทเดียวกันนั่นแหละ มีอะไรโทษคนอื่นไว้ก่อน โทษตนเท่ากฎหมายมองเห็นไม่" (เรื่องเดิม : 432)

ในการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นถึงการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ฐานะยากจน แต่พ่อแม่ให้ความใกล้ชิด ให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูก อีกทั้งพยายามแก้ปัญหาให้ลูก อย่างเช่นครอบครัวของออมที่พ่อเป็นพนักงานขับรถ แม่เป็นคนงานเชือดคอกไก่ แต่สามารถส่งให้ลูกได้เรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง และแม่ยังดูแลเรื่องอาหารที่มีประโยชน์ ทำให้ออมเป็นเด็กที่มีสุขภาพดีและเรียนดี ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงแม่ของออมว่า "...หล่อนรักลูก อยากให้ลูกเรียนดีที่สุด สูงที่สุดเท่าที่ตนจะบันดาลให้ได้" (เรื่องเดิม : 94) และออมก็ประสบความสำเร็จในชีวิต

ผู้แต่งยังได้สะท้อนให้เห็นการเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีฐานะยากจน และแม่ได้อธิบายให้ลูกเข้าใจถึงความจำเป็นในการประกอบอาชีพ ลูกก็เข้าใจและยังช่วยแม่ทำงานอีกด้วย ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงการทำงานของออมว่า

...แกช่วยแม่รวบซาไก่ให้แม่เชือดคอก เลือดไหลโจ๊กลง
 ซามกอละมังรองเลือด พอขายแม่เชือดเสร็จ ลูกสาวอายุไม่
 ถึงสิบขวบก็หน้าตาเฉย จับซาไก่หักซุกไว้ใต้ปีก จับคอกไก่ซุก
 เข้าไปใต้ปีกอีกข้างหนึ่ง แล้วก็โยนลงกระทะน้ำเดือดๆ...
 หน้าตาแกไม่มีแววหวาดเลข เหมือนกับว่าแกทำสิ่งปกติ
 ธรรมดา (เรื่องเดิม : 13)

ผู้ปกครองของเพื่อนๆ ออมต่างหัวนเกรงว่าออมจะเป็นเด็กที่มีปัญหา เป็นคนใจคอโหดร้าย เพราะพบกับสิ่งที่น่ากลัว ดังที่แม่เลี้ยงของเพชรชมพู กล่าวถึงออมด้วยความเป็นห่วงว่า "ความโหดที่เด็กเห็นตาตาแล้วก็ลงมือทำเองทุกเมื่อ เชื้อวันนี้ จะไม่ทำให้เด็กคนนี้เห็นการเชือดคอกสัตว์ เชือดคอกคนเป็น เรื่องสามัญไปหรือหรือ จิตใจของหนูออมคนนี้จะเข็มแค่ไหน" (เรื่องเดิม : 13-14) หมอสุวภัทรได้ฟังเรื่องของออม

ก็สนใจและเป็นห่วงหลานสาว เพราะออมกับเพชรชมพูสนิทกัน หมอจึงเริ่มสังเกตและพูดคุยกับออม ออมมีท่าทางเหมือนเด็กผู้ชายเพราะตัดผมสั้นและชอบนั่งกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืด แต่ออมก็ชอบเล่นตุ๊กตา เรียนเก่งพูดจาฉะฉาน และหมอก็ได้ทราบความคิดของออมเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์ว่า

หนูไม่ยิงนกหรือกตู่ อยู่บ้านนอกก็ไม่ยิง ตกปลาก็ไม่เคย
ฆ่าไม่ให้ทำ ย่าบอกว่าบาป ไปรังแกสัตว์...

ใครว่าไม่บาป แต่มันอาชีพของเราที่สุจริตด้วย ทำงาน
โรงงานพลาสติกเคยได้วันละสี่สิบห้าบาทไม่พอกิน...

ออมทำได้...แม่บอกว่าอาชีพนี้ไม่ผิดกฎหมาย อาจจะทำ
ก็จริงแหละ แต่คนอยากกินไก่เองนี่ ถ้าบาปก็แบ่งกันไปคน
ละครึ่ง บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน (เรื่องเดิม : 63)

หมอสุวัชรรู้สึกทั้งในความคิดของออม
ที่ออมสามารถแยกแยะดีชั่วได้ ทั้งๆ ที่อายุยังน้อย และหมอก็ดูออกว่าที่ออม
มีท่าทางคล้ายเด็กผู้ชายเพราะออมสร้างเกราะป้องกันตัวเองในความจำเป็น
ในการครองชีพ เพราะออมต้องตื่นแต่เช้ามีดไปช่วยแม่ทำงาน

บุคลิกภาพภายนอกของออมที่คล้ายกับเด็ก
ผู้ชาย เพราะความจำเป็นในการครองชีพ ในความเป็นจริงออมเป็นเด็กที่
รักสวยรักงาม และทำงานบ้านเก่ง ออมจึงไม่มีปัญหาเพราะเธอได้รับความรัก
ความอบอุ่นจากครอบครัว อีกทั้งออมยังมีนิสัยส่วนตัวที่เป็นคนเข้มแข็ง อดทน
และมีความใฝ่ดี งานที่น่าหวาดกลัวสำหรับคนทั่วไปจึงไม่มีผลร้ายแต่กลับ
ส่งผลให้ออมมีทักษะในการใช้มือ จนสามารถเป็นศัลยแพทย์ที่ดีในอนาคต
ในทัศนะของผู้แต่งการเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลให้เด็กและ
เยาวชนเป็นคนดีหรือมีปัญหาได้อย่างมาก

6.4.2 สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม

ในเรื่องนี้ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นอิทธิพลของปัญหาสังคม คือปัญหาสื่อมวลชน ทั้งโทรทัศน์และหนังสืออ่านเล่น สื่อมวลชนเหล่านี้ผลิต รายการและนวนิยายออกมาโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะตามมา โดยเฉพาะ ถ้าผู้ปกครองละเลย ปล่อยให้เด็กในปกครองดูหรืออ่านโดยไม่ได้รับการชี้แนะ อาจทำให้เด็กเสียคนได้

อุไรกร เป็นเด็กที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา อยู่แล้วคือ เป็นเด็กก้าวร้าว เกล็ดพ่อแม่และน้อง มีความอิจฉาริษยาผู้อื่น เมื่อได้ดูละครโทรทัศน์ที่ไม่สร้างสรรค์ ยิ่งทำให้เขามีความอิจฉาตสาบมากขึ้น ผู้แต่งได้แสดงทัศนะผ่านความคิดเห็นของสุรีย์ฉายว่า

...ละครโทรทัศน์ซึ่งรักหักสวาท ซึ่งมรดก แม่เลี้ยงกับ ลูกเลี้ยงนั้น หล่อนไม่อยากจะหลนดูเลยจริงๆ แต่ห้ามไม่ไหว ... เจ้าหล่อน... สาขยายให้น้ำสาวฟังถึงความสนุกสนาน ของละครเรื่องนั้น ซึ่งเนื้อหาเน้นที่ความลำเอียงของแม่ รักแต่ลูกสาวสองคนโตและภายหลังทุกคนจึงทราบที่ลำเอียง เพราะลูกสาวคนเล็กไม่ใช่ลูกของหล่อนแต่เป็นลูกเลี้ยง มีการ รุกรังทั้งร่างกายและจิตใจเลยก็เดี๋ย ไม่ได้ถึงกับทุบตีอย่าง ในหนังสือก่อนหรือแต่มีการใช้งานที่ไม่เหมาะสม พ่อก็ช่วย ไม่ได้เพราะมีวแต่ทำงานนอกบ้าน ไม่ค่อยได้รู้เรื่องอะไรใน บ้านนัก... (เรื่องเดิม : 145)

เด็กอย่างอุไรกรมีปัญหายุ่งแล้ว ยิ่งได้มาดูละครก็ยิ่ง เพิ่มความโกรธเกลียดมากขึ้นไปอีก โดยที่อุไรกรไม่ได้แยกแยะว่าที่ดูนั้นเป็น เพียงการแสดงหาใช้ชีวิตจริงไม่

นอกจากนี้ผู้แต่งยังได้สะท้อนปัญหาสื่อมวลชนประเภทหนังสืออ่านเล่น โดยเฉพาะการ์ตูนญี่ปุ่นที่ไม่มีการกวดขันก่อนการพิมพ์เผยแพร่ เด็กวัยรุ่นจึงซื้อมาอ่านกัน ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงอุไรกรว่า

อุไรกรไม่ชอบหนังสือเด็กที่หล่อนซื้อมาให้ แต่เก็บเงินไปซื้อการ์ตูนวัยรุ่นญี่ปุ่นมาอ่าน ตลอดเรื่องมีแต่ความรักวัยรุ่นของวัยรุ่น บางเรื่องเข้าขั้นถึงมีบทบนเตียงไม่ใช่การ์ตูนสำหรับเด็กเลย นี่กระมังที่หมอสุวภัทรบอกว่าในบางเรื่องอุไรกรพูดเหมือนเด็กอายุสิบห้า แต่ในบางเรื่องพูดเหมือนเด็กห้าขวบ ในขณะที่เจ้าหล่อนอายุประมาณสิบขวบไม่ถึงดี
(เรื่องเดิม : 145)

แม่ของอุไรกรพยายามที่จะแก้ปัญหาของลูก ได้ซื้อหนังสือที่เหมาะสมกับวัยมาให้อ่าน แต่อุไรกรกลับไม่ชอบ ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของอุไรกรว่า

นิยายที่แม่ซื้อให้ไม่สนุกเลยตามความรู้สึกของอุไรกร ดีแต่สอน ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ หล่อนอยากจะตะเบ็งใส่หน้าแม่อย่างนั้น หล่อนทนอ่านนิยายพ่อแม่ลูกแทรกนิตานธรรมะของนักเขียนเรื่องเด็กมีชื่อท่านหนึ่งด้วยความเคียดดาล อุไรกรไม่ปฏิเสธทรอกว่าหนังสือนั้นเป็นหนังสือดี พ่อแม่ลูกในเรื่องช่างรักใคร่กลมเกลียวกันเหลือเกิน พ่อมีเวลาเล่านิทานให้ลูกฟัง แต่นิทานแต่ละเรื่องเป็นนิทานชาดก โบราณโบราณ สอนนั้นสอนนี้อยู่ทุกหน้า จนอุไรกรเบื่อและอ่านไม่จบเล่ม...
(เรื่องเดิม : 181)

ดังนั้นอุไรกรจึงเก็บเงินไปซื้อหนังสือที่ชอบอ่านเอง ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงหนังสือนวนิยายที่อุไรกรชอบอ่านว่า

อีกไม่นานหล่อนคงหานวนิยายของวัยรุ่นมาอ่าน นิยายรักพวกนั้นเดี๋ยวนี้ไม่ใช่นางเอกถูกจูบสะดุ้งวาบไปถึงหัวใจแล้ว หากพากันไปร่วมรักที่ชายหาด ในกระท่อมริมลำธาร หรือบนเตียงนอนในสถานที่แปลกๆ และตอนจบก็เป็นสุขนาฏกรรมที่ความรัก ความใคร่ อันมีอุปสรรคนั้นสามารถประสพกับความสุขสมหวังในที่สุด ไม่ค่อยมีเรื่องไหนเลยมีชีวิตของวัยรุ่น ผู้ละเลยศีลธรรมประเพณีจะประสพกับความทุกข์ ทั้งที่อุปสรรคขวากหนามของสังคม มีอยู่มากมายจนเหลือเชื่อว่าชีวิตจะพ้นการเป็นโศกนาฏกรรมไปได้ ช่างมองโลกในแง่ดีกันจริงหนอ (เรื่องเดิม : 145-146)

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าผู้แต่งไม่เห็นด้วยที่เด็กอ่านนิยายประโลมโลกเพราะจะทำให้เด็กใจแตกหากไม่ได้รับชี้แนะ เด็กอาจจะคิดว่าชีวิตจริงเหมือนนวนิยายและท้ายที่สุดจะเสียคน และผู้แต่งไม่เห็นด้วยที่นักประพันธ์บางคนไม่มีความรับผิดชอบ ไม่สร้างสรรค์ เขียนเรื่องมอมเมาเด็กและเยาวชนในเรื่องโลกก็ย่ำมากเกินไป นวนิยายส่งผลให้เด็กใจแตก ดังที่ผู้แต่งกล่าวไว้

...นักประพันธ์หญิงไทยคนหนึ่ง ซึ่งวัยรุ่นชื่นชอบและหล่อนนำมาอ่านที่บ้าน นางสาวเอาไปเปิดอ่านคร่าวๆ แล้วแทบลมจับ เพราะทั้งเรื่องมีแต่วัยรุ่นสาวกับหนุ่มใหญ่พากัน "ซันเตียง" ในสถานที่ต่างๆ กันตั้งแต่โรงนา ชายหาด บังกาโล กระท่อม ช้างน้ำตก ยิงตีที่แต่ละฉากไม่บอกเล่าอะไรโจ่งแจ้ง แต่ก็พอนึกวาดภาพต่อได้ (เรื่องเดิม : 165)

เห็นได้ว่าเด็กใจแตกอย่างอุไรกร เมื่อได้อ่านนวนิยายประเภทนี้ย่อมจะเคลิบเคลิ้มและสับสนได้ง่าย เพราะอิทธิพลของปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะโทรทัศน์และหนังสืออ่านเล่น อุไรกรจึงกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาได้

7. เรื่อง จันทร์ข้างแรม

บทต้นแต่งเรื่อง จันทร์ข้างแรม เมื่อ พ.ศ. 2531

7.1 เนื้อเรื่องย่อ

ศศิวิมลหรือลูกแก้ว เป็นลูกสาวคนเดียวของนางลูกอินกับนายจาดครอบครัวนี้มีฐานะปานกลาง นางลูกอินเป็นแม่บ้านส่วนนายจาดเป็นนายสถานีรถไฟ ศศิวิมลเป็นเด็กที่มีรูปร่างหน้าตาสวย นายจาดจึงรักและหวังลูกสาวมาก ถึงกับห้ามลูกสาวซึ่งอายุราวสิบสองปีไม่ให้คบกับโชติช่วง ประกอบกับนายจาดได้รับมรดกจากมารดาเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งนายจาดเห็นว่าเงินก้อนนั้นจะบันดาลให้ครอบครัวของเขาอยู่ได้อย่างสบายในกรุงเทพฯ นายจาดจึงเริ่มมองว่าโชติช่วงเป็นเด็กหนุ่มที่ต่ำต้อย โชติช่วงโกรธนายจาดและแค้นที่นายจาดดูถูกเหยียดหยามตน เขาจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะได้ติดต่อกับศศิวิมลอีก เป็นการแก้แค้นที่ถูกกีดกัน

เมื่อติดต่อกันหลายครั้งศศิวิมลจึงเคลิบเคลิ้มเพราะความด้อยประสิทธิภาพ และเธอคบกับโชติช่วงแบบคู่รัก เมื่อเธอได้ไปเรียนในระดับมัธยมที่กรุงเทพฯ ทั้งสองได้พบกันบ่อยๆ ได้นั่งอิงแอบแนบชิดกันบนรถไฟ ได้ไปเที่ยวกันตามศูนย์การค้า และไปพลอดรักกันในโรงภาพยนตร์ อีกทั้งโชติช่วงได้ส่งหนังสือไปให้เธออ่านจนเกิดอารมณ์ฟุ้งซ่าน ในช่วงปิดภาคเรียนทั้งสองไม่มีโอกาสพบกันอีกเช่นเคย จึงแอบนัดพบกันที่บ้านของศศิวิมลในเวลากลางคืน ทำให้ทั้งสองระงับอารมณ์และความต้องการไม่ได้ แต่ทั้งสองขาดประสิทธิภาพจึงไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ในคืนวันหนึ่งเด็กทั้งสองคนได้มาพลอดรักกันอีก ความใกล้ชิดกัน
อย่างแนบแน่นทำให้ทั้งสองถึงกับได้เสียกัน นายจาดได้กลับมาเห็นเหตุการณ์
จึงเอาปืนยิง โชติช่วงก็ได้หนีไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ และไม่กล้ากลับมาอยู่ที่
บ้านอีก นายจาดเสียใจในพฤติกรรมของลูกสาว จนกระทั่งนายจาดได้ตาย
จากไป เพราะดื่มเหล้าจนเมามาแล้วเป็นลมตกน้ำตาย ศศิวิมลได้เรียนต่อ
จนจบ ได้ทำงานในบริษัทประกันภัยแห่งหนึ่ง ศศิวิมลจึงซื้อบ้านจัดสรรด้วยเงิน
มรดกของพ่อ

ในที่ทำงานศศิวิมลได้รู้จักกับสมรรถ ซึ่งเป็นลูกชายเจ้าของ
บริษัท เธอสนใจเขาและคบหาสมาคมกันที่รู้ว่าเขามีคู่มั่นอยู่แล้ว
เมื่อทั้งสองคบหากันเป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งมีเพศสัมพันธ์โดยมิได้
แต่งงาน ที่ท้ายที่สุด เขาจึงแต่งงานกับคู่มั่นคือจันทร์นิภาแล้วย้ายไปอยู่
ฮ่องกง

ศศิวิมลเสียใจมากแต่ไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไรจึงปล่อยเลยตามเลย
เมื่อสมรรถจากไปเธอยังทำงานที่เดิม จนกระทั่งสิ้นซึ่ง เป็นหัวหน้าและเป็น
ญาติกับสมรรถ เข้ามาให้ความสนิทสนม ด้วยความใกล้ชิดและความเมตตาเธอจึง
มีความสัมพันธ์กับสิ้น ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขามีครอบครัวอยู่แล้ว ต่อมาสิ้นได้แนะนำ
ให้เธอรู้จักผู้ชายคนใหม่คือพ่อตาของสมรรถเป็นผู้ชายคนที่สี่ในชีวิตของเธอ
และชายคนนั้นก็จากไปอีก ผู้ชายคนที่ห้าของศศิวิมลเป็นนายทหาร ต่อมาเธอ
ก็มีชายคนที่หก เป็นนายแบบหนุ่มที่เธอชอบมาก แต่นายแบบคนนี้ก็จากเธอไป
กับนางแบบสาวที่อายุน้อยกว่าเธอร่วมสิบปี ศศิวิมลจึงโดดเดี่ยวอีกครั้งหนึ่ง

กิจการร้านเหล้าของศศิวิมลเริ่มซบเซา เธอจึงหันไปเปิดขาย
หญิงบริการในร้านเหล้าเพราะเป็นรายได้หลักของร้าน จนกระทั่งเธอต้อง
ขายตัวเองให้กับชาวต่างชาติที่คิดจะแต่งงานด้วย และเธอได้ไปอยู่ที่
ต่างประเทศเป็นเวลาเกือบ 3 เดือน แต่ต้องเลิกกันเพราะรสนิยมไม่
ตรงกัน เธอจึงไม่ต้องการทน

จนกระทั่งนางลูกอินได้เสียชีวิต เมื่อแม่ตายเธอจึงเกิดความรู้สึก
อ้างว้าง ว่าเหว่ ทั้งๆ ที่ตอนแม่มีชีวิตอยู่ เธอก็ไม่ได้ใกล้ชิดหรือปรึกษาอะไร
แต่ศศิวิมลยังคิดว่าตนเองมีหวัง มีแม่ต้องดูแล เธอจึงเริ่มเปื้อชีวิตของตน
ที่มีแต่เหงาและกามารมณ์ จนท้ายที่สุดศศิวิมลดื่มเหล้าหนักและกินยานอนหลับ
เกินขนาดจนตายตามแม่ไปอีกคน

7.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร

ในเรื่อง จันทร์ข้างแรม ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นลักษณะนิสัยและ
พฤติกรรมของตัวละครที่มีปัญหา คือศศิวิมลหรือลูกแก้ว ดังที่จะได้วิเคราะห์
ต่อไปนี้

7.2.1 ศศิวิมล

ลูกแก้ว เป็นลูกสาวคนเดียวของนายจาดและนางลูกอิน
เธอเป็นเด็กที่หน้าตาสวยงาม พ่อจึงหวังเธอมาก ตอนเด็กๆ เธอได้เป็น
นางนพมาศของโรงเรียนและเมื่อเธอได้ไปที่ยวที่บ้านย่า อาและอาสะใภ้
ต่างก็ชื่นชมว่า เธอเป็นเด็กที่สวยงามโตขึ้นประกวดนางงามได้

เมื่อลูกแก้วโตขึ้นความสวยของเธอเป็นที่ประจักษ์ใน
ละแวกบ้านจึงมีคนมาติดต่อนายจาดเพื่อขอลูกแก้วไปประกวด แต่พ่อไม่อนุญาต
เพราะต้องการให้ลูกเรียนหนังสือมากกว่า เมื่อเธอได้งานที่บริษัทประกัยภย
ทางบริษัทได้ส่งเธอเข้าประกวด เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์บริษัทและเธอก็ได้
ตำแหน่งขวัญใจช่างภาพ ด้วยความสวยของเธอจึงทำให้มีคนมาชอยพอ
เธอมาก เธอจึงกลายเป็นเด็กที่มีลักษณะนิสัยที่เป็นปัญหา ดังนี้

7.2.1.1 หลงติดในกามโลภีย์

เป็นโรคตัดหาจิตของผู้หญิง หรือราคะ

เป็นความปรารถนาทางเพศอย่างรุนแรง

ลูกแก้วเป็นเด็กที่หน้าตาดี จึงเป็นที่ชื่นชอบของคนทั่วไป โดยเฉพาะโชติช่วง เด็กหนุ่มที่อาศัยอยู่ในละแวกบ้านเดียวกัน ตอนแรกเขาไม่คิดจะเป็นคู่รักกับลูกแก้ว แต่เมื่อถูกนายจาดกัดกันและดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาจึงไม่พอใจ และคิดว่ายิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ เขาจึงส่งจดหมายรักและส่งหนังสือการ์ตูนรักหวานใจออกไปให้อ่าน และเขาก็ได้รู้ว่าลูกแก้วก็ชอบเขา

โชติช่วงจึงได้รอคอยว่าถ้าเขาจบชั้นประถมแล้วไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ทั้งสองจะได้มีโอกาสพบกันบ้าง ในช่วงที่ไม่ได้พบกัน เขาจึงใช้หนังสือและจดหมายเป็นสื่อรัก ดังที่ผู้แต่งบรรยายพฤติกรรมของโชติช่วงว่า

... เขาเตรียมหนังสืออ่านเล่นไว้ให้เธอถึงสองเล่ม

ล้วนเป็นเรื่องรักแสนหวานที่วัยรุ่นชอบอ่าน เขารู้ดีว่าศศิวิมล

ยังไม่ถึงวัยที่จะชอบอ่านหนังสือเช่นนั้น แต่เธออ่านหนังสือที่

หาฝากลูกตาลไปทุกเล่ม (โบทัน (นามแฝง), 2533 : 61)

ผู้แต่งได้สะท้อนความคิดเห็นต่อพฤติกรรมของโชติช่วงว่า

"เขากระตุ้นให้ลูกแก้วรู้จักความรักก่อนวัย เพราะส่งหนังสือรักแรกรุ่นให้อ่าน อยู่เสมอ ยิ่งไปกว่านั้นลูกแก้วก็กินดี อยู่ดี จนรูปร่างโตเกินอายุ ชรรษชาติย่อมจะสอนหล่อนเองอยู่แล้ว" (เรื่องเดิม : 63) ผู้แต่งยังได้บรรยายถึงพฤติกรรมและแสดงความคิดเห็นใจลูกแก้วที่อายุน้อย แต่ถูกกระตุ้นให้รู้จักความรัก เธอย่อมจะเคลิบเคลิ้มได้ง่าย ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

หนังสือการ์ตูนที่โชติช่วงฝากลูกตามมาให้อ่านน่าสนใจขึ้นทุกวัน สำหรับลูกแก้ววัยสิบเอ็ด จดหมายของเขาก็นำอ่านขึ้นทุกวัน เหมือนกัน ล่อนหวานหยาดเยิ้ม เต็มไปด้วยความรัก ทุกคืนวัน เสาร์ลูกแก้วจะอ่านจดหมายของโชติช่วงบนเตียงแล้วซุกไว้ใต้หมอน ไม่มีใครมายุ่งกับเตียงนอนของลูกแก้ว แม้น้าลูกจัน จะเข้ามาทำความสะอาดห้องให้ทุกวัน แต่ไม่เคยยุ่งกับเตียงนอน พอถึงวันอาทิตย์ลูกแก้วจึงจะรีอผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ออกไปใส่ตะกร้าสำหรับซัก แล้วเอาผ้าห่ม ที่นอน หมอนมุ้ง ไปตากแดด จดหมายรักหวานจ้อยเหล่านั้นก็จะอยู่ในตู้หัวเตียง

ถ้อยวาจาเรียกขานของโชติช่วงเปลี่ยนไปจากลูกแก้ว เพื่อนรัก เป็นที่รักของช่วง หรือสุดที่รักของคนยาก บางครั้งหวานถึงขั้นดวงจันทร์ดวงน้อยของช่วง คำลงท้ายก็กลายเป็นจากกระต่ายผู้หมายจันทร์ กระต่ายน้อยต่ำด้อย กระต่ายหมายแฉ ฯลฯ

หากศศิวิมลหรือลูกแก้วอายุสิบ ได้รับจดหมายรักเช่นนี้ คงนั่งหัวเราะจนไล่เขยื้อน แต่ศศิวิมลอายุสิบเอ็ดสิบสอง ความแปลกใหม่ของจดหมายจากหนุ่มน้อยวัยสิบสามอย่าง สิบสี่ที่เขียนจดหมายถึงหล่อน ติดต่อกันนานเป็นปีทำให้หัวใจดวงน้อยสะท้านสะเทือน ฝ้ารอคอยเวลาที่จะย้ายเข้าไปเรียนในเมืองหลวงบ้าง (เรื่องเดิม : 49)

ต่อมาโชติช่วงได้ส่งหนังสือไปให้ศศิวิมลอ่าน เพราะเขาต้องการกระตุ้นให้เธอเกิดความรู้สึกเช่นเดียวกับเขา ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของโชติช่วงว่า

หากศศิวิมลอ่านหนังสือเล่มนี้ เธอจะมีความรู้สึกเช่นไร
 วุบหนึ่งของความคิดตึงแวมแทรกตัวเข้าไปในสมองเด็กหญิง
 คนนั้นอายุสิบสองหรือสิบสามเท่านั้น ควรหรือจะสอนให้หล่อน
 รู้จักเรื่องเพศ แต่พ่อของหล่อนหวงแหนหล่อนนักราวกับ
 ลูกสาวเป็นจันทร์บนฟ้าและตัวเขาเป็นกระต่ายน้อยด้อยต่ำ
 ทั้งที่ฐานะทุกอย่างไล่เลี่ยกัน เขาต้องการจะฝากาแพง
 ขวางกันนั้น บุกทะลวงเข้าไปให้ได้และคงต้องใช้กลวิธี
 ทุกชนิดที่คิดขึ้นได้ (เรื่องเดิม : 51)

เมื่อศศิวิมลจบชั้นประถมศึกษาแล้วไปเรียนต่อชั้นมัธยม
 ที่กรุงเทพฯ ทั้งสองจึงมีโอกาสดูพบกัน ใกล้ชิดกันโดยที่นายจาดไม่รู้ ผู้แต่ง
 ได้บรรยายถึงพฤติกรรมของลูกแก้ว โชติช่วง และเด็กวัยรุ่นในเมืองหลวง
 ที่แสดงความรักกันอย่างโจ่งแจ้ง ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

... ทั้งสองนัดพบกันที่หน้าแผงหนังสือในสถานีรถไฟ เดิน
 เคียงกันขึ้นรถหนึ่งเก้าอี้เดียวกัน แรกๆ ศศิวิมลก็วางกระเป๋า
 ต้นกลางระหว่างหล่อนกับโชติช่วง วันต่อๆไปกระเป๋านักเรียน
 สองใบก็ถูกวางชิดกันไว้ด้านนอกใกล้ทางเดิน เจ้าของกระเป๋านี้
 นั่งชิดกันจนแขนเสียดสี

ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วกาย วันถัดไปไม่เพียงแต่แขน
 เสียดสีจนเนื้อร้อน หากโชติช่วงนั่งกุมมือศศิวิมลไว้ตลอดทาง
 ผู้คนในรถไฟไม่มีใครสนใจ บ้างนั่งหลับ บ้างนั่งอ่านหนังสือ
 มีบ้างบางคนชำเลืองมอง และนึกในใจว่าเด็กแก่แดด ตัวแค่นี้
 นั่งอิงแอบแนบชิดกุมมือกัน แต่เมื่อไม่เห็นทั้งสองทำอะไรมากินเลย
 ไปกว่านั้นก็ไม่มีใครสนใจอีก

ภาพวัยรุ่นที่เห็นกันนั้นมีอยู่หลายคู่ที่ประพฤติปฏิบัติใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งกว่าโชติช่วงปฏิบัติต่อศศิวิมล โชติช่วงเคยเห็นสาวนั่งตักหนุ่ม เจ้าหนุ่มสอดแขนไปรอบอกสาวนั่งรอรถเมล์ สองมือไม่อยู่นิ่งเสียด้วย คนมองกันตาแทบถลน เจ้าหนุ่มแม่สาวก็ไม่มีท่าที่จะสนใจ อาจชอบใจที่ผู้คนมองด้วยซ้ำ แล้วตัวเขาแต่นั้นกุมมือสาวอิงแอบกันจะกระไรนักหนา (เรื่องเดิม : 71)

ในช่วงปิดภาคเรียนเด็กทั้งสองไม่มีโอกาสได้เจอกัน จึงได้แอบมาพลอดรักกันเวลากลางคืนที่บ้านลูกแก้ว ด้วยความใกล้ชิดกันอย่างแนบแน่นทั้งสองคนจึงกระหายใคร่รู้ว่าจะมีอะไรมากไปกว่าสัมผัสกันแต่ภายนอก หลังจากนั้นโชติช่วงได้ไปเที่ยวหญิงบริการ เขาจึงมีประสบการณ์ทางเพศ เมื่อเขามาพลอดรักกับลูกแก้วอีก เขาจึงขาดความยับยั้งชั่งใจ ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงเหตุการณ์ในคืนนั้นว่า

เมื่อศศิวิมลเปิดประตูรั้วรับ เขาเข้าไปพลอดรักกันในคืนวันสิ้นเดือน โชติช่วงก็หมดความยับยั้งชั่งใจ ศศิวิมลพยายามผลักไสไม่ให้เขาดึงผ้าถุงของหล่อนออก โชติช่วงไม่ยอมลดละจากการสมยอมหนึ่งกอดจูบกันก็กลายเป็นปลุกปล้ำ ศศิวิมลตกใจมากและโกรธจนลืมตัว หล่อนร้องกรี๊ดออกมาเต็มเสียง ผลักเขาเต็มแรง โชติช่วงไม่คิดว่าหล่อนจะทำเช่นนั้นจึงล้มโครม ศศิวิมลวิ่งตึงๆ ขึ้นบันไดไป (เรื่องเดิม : 117)

โชติช่วงได้ย่องตามขึ้นไปหาศศิวิมลถึงห้องนอน และพบกับศศิวิมลจนใจอ่อนเคลิบเคลิ้มตามไปด้วย ดังที่ผู้แต่งบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นว่า

เหมือนโลกทั้งโลกเงียบสงัด ได้ยินเพียงลมหายใจของตนกับคู่รัก โชติช่วงดำเนินพฤติกรรมของตนต่อ แต่สาวเจ้ามีอาจสนองได้เต็มที่เพราะความไม่ประสา เขาพยายามจะสอนหล่อนแต่ตนเองยังไม่ชำนาญพอ ไม่อาจชักนำหล่อนให้เรียนรู้ได้ในเวลาเพียงไม่กี่นาที กระนั้นทั้งสองก็ลืมหืมโลก ลืมเวลา (เรื่องเดิม : 119)

ในเวลาเดียวกันนายจาดก็กลับมาเห็นเหตุการณ์ และได้ใช้ปืนยิงผู้ชายที่เข้าหาลูกสาว โดยที่ไม่รู้ว่าลูกสาวเสียความบริสุทธิ์หรือยัง และหลังจากนั้นศศิวิมลจึงได้รู้ว่าตนเองเสียความบริสุทธิ์ให้โชติช่วงไปแล้ว เพราะอ่านหนังสือพิมพ์ในการตอบปัญหาทางเพศ เธอจึงได้แต่เสียใจ และพยายามตัดใจลืมหืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเด็กทั้งสองไม่ได้พบกันอีกเลย เพราะโชติช่วงหนีไปอยู่กรุงเทพฯ กลัวนายจาดจะฆ่า บุคคลที่ใกล้ชิดเมื่อทราบเรื่องก็มองว่าศศิวิมลเป็นเด็กสาวที่มีอารมณ์ร้อนแรง นายชิตพ่อของโชติช่วงก็ยังมองว่าศศิวิมลเป็นเด็กสาวที่มีอารมณ์ร้อนแรงกว่าเด็กที่อยู่ในวัยเดียวกันว่า

...ศศิวิมลเป็นผู้หญิงประเภทไวไฟไม่น้อย หูตามันแวววาว ไม่ใช่ผู้หญิงเรียบร้อยใจค่อมั่นคง แต่พ่อเขารัก เขาหวงหนักหนา และคงเชื่อมั่นว่าลูกของตนเป็นกุลสตรี... แม่พระจันทร์ดวงนั้นหล่อนคงเป็นพระจันทร์เต็มดวงหมดจดตามสายตาของพ่อ แต่ นายชิตคิดว่าหล่อนน่าจะเป็นพระจันทร์ข้างแรมเสียมากกว่า (เรื่องเดิม : 152)

แม้แต่นางลูกจันทน์หน้าของลูกแก้ว ยังกล่าวถึงเหตุการณ์
ที่เธอมีความสัมพันธ์กับโชติช่วงในสมัยที่ยังเป็นเด็กว่า

โอย ตายละ มันไวไฟมาตั้งตะลิวชวบ ไม่มีทางหายเรอะนี่
ไวไฟ

ก็เจ้าช่วงไง ลูกตาชิตนะ...

เมื่อก่อนนะ เขาชอบกะเจ้าช่วง ขนาดมันป็นเข้าหากัน แล้ว
พ่อมันเอาป็นส่งเจ้าช่วงปางตาย ที่มันย้ายเข้ากรุงเทพฯนะ
ไม่ใช่เพราะไปโรงเรียนสะควกหรือก พี่จาด เขาจะเอามัน
ตายนะ (เรื่องเดิม : 426)

ความสัมพันธ์ระหว่างโชติช่วงกับศศิวิมลก็จบลงหลัง
เหตุการณ์ที่นายจาดยิงโชติช่วง ศศิวิมลเรียนจบและได้ทำงานในตำแหน่ง
เลขานุการในบริษัทประกันภัย เธอได้มีโอกาสรู้จักกับสมรรถ ชายหนุ่มที่มี
รูปร่างหน้าตาดี และเป็นถึงลูกชายเจ้าของบริษัท ศศิวิมลสนใจที่เขาหน้าตาดี
และฐานะดี ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขามีคู่มั่นอยู่แล้ว แต่เธอคิดว่าความสวยของเธอ
จะสามารถทำให้เขาเปลี่ยนใจจากคู่มั่นได้ ดังนั้นทั้งสองจึงคบหากันฉันคู่รัก
และไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์ต่างๆ ด้วยกันเสมอ ศศิวิมลก็ระมัดระวังตน
ไม่ยอมเป็นของเขาง่ายๆ เพราะเธอต้องการให้เขาพูดเรื่องแต่งงานก่อน
แต่เขาไม่เคยเอ่ยเรื่องนี้เลย การคบหากันอย่างใกล้ชิดสมรรถจึงรู้ว่า
ศศิวิมลเป็นผู้หญิงที่มีอารมณ์ร้อนแรง เพียงถูกกระตุ้นร่างกายภายนอกเพียง
เล็กน้อย หล่อนก็มีปฏิกิริยาและอารมณ์ ดังก่อนจากกันในคืนหนึ่งที่เขา
ด้วยกัน สมรรถจึงกล้าที่จะจูบหล่อนก่อนจาก และผู้แต่งได้บรรยายถึงปฏิกิริยา
ของศศิวิมลว่า

คืนนั้นเขาจูบหล่อนก่อนจาก เน้นนานเร้าร้อน ทุกสิ่งยุติลง
เพียงนั้น หากเขาตำเนินต่อศศิวิมลก็ไม่ว่าจะด้านทาน
แรงปรารถนาภายในตนเองไว้ได้หรือไม่

โชติช่วงเป็นคนแรกที่กระตุ้นความรู้สึกลึกซึ้งในกายหล่อน
มันค่อยลดความรุนแรงไปมากแล้วเมื่อห่างเหินกันไปหลายปี
บัดนี้สมรรถปลุกมันขึ้นมาอีก รุนแรง เร้าร้อนยิ่งกว่าเดิม
(เรื่องเดิม : 328)

ศศิวิมลเป็นเด็กสาวที่มีอารมณ์ร้อนแรง เพียงสมรรถ
กระตุ้นอารมณ์หล่อนเพียงเล็กน้อย ความปรารถนาที่ถูกเก็บกดไว้ มันถูกปลุก
ขึ้นมาอีก และเธอรู้ว่ามันมีมากกว่าครั้งที่เกิดกับโชติช่วงในวัยเด็ก ส่วนสมรรถ
ก็รู้อารมณ์ของหล่อน ในครั้งต่อๆ มาสมรรถก็หาโอกาสที่จะได้อยู่กับศศิวิมล
ตามลำพัง จนกระทั่งเขาได้ไปหาศศิวิมลที่บ้าน ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึง
พฤติกรรมของทั้งสองว่า

...สมรรถกอดหล่อนไว้ คลื่นแรงซัดสาดกระทบโชดหิน
แล้วก็กลับซัดใหม่ ระลอกใหม่แรงกว่าเก่า เหมือนคลื่นอารมณ์
ในกายสองหนุ่มสาว ศศิวิมลไม่ได้นึกถึงโชติช่วงอีกแล้ว...
หัวใจของหล่อนระเริงไปกับกามกริธาที่เขาเสี้ยมสอน สุขุม
นุ่มรสไม่ใช่รับร้อนเช่นที่หล่อนเคยสัมผัส ศศิวิมลมิได้หวาด
ใครในบ้าน เช่นที่เคยรับหนุ่มน้อยโชติช่วงเข้าหา บทรักของ
เขานุ่มนวลไม่มูมมาม... เขาใช้เวลาอยู่กับหล่อนหลายชั่วโมง
จนดิ๊กตื่นและผ่านไปจนขึ้นวันใหม่ (เรื่องเดิม : 404-405)

หลังจากเหตุการณ์ในคืนนั้น สมรรถก็ได้รู้ว่าศศิวิมล เป็นผู้หญิงที่มีอารมณ์ร้อนแรง ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของ เขาที่ไม่น่าจะเสียเวลา หล่อนน่าจะเป็นของเขาแน่แล้ว

...ผู้หญิงคนนี้เหมือนกองไฟ แคะเป่าด้วยแรงลมปากก็คุ แล้วลุกโพล่ง นึกเสียดาบเวลาที่ทิ้งไว้เนิ่นนาน หากเขารุกเข้าหล่อน ศศิวิมลคนนี้เป็นของเขาแน่แล้ว แต่เมื่อเขาไม่แน่ใจเก็บไว้จนปานนี้ แต่ก็สุขสมดีเพราะหล่อนร่วมมือกับเขาดีเหลือเกิน (เรื่องเดิม : 406)

เมื่อทั้งสองมีความสัมพันธ์กันบ่อยครั้ง ศศิวิมลก็คิดจะพูดเรื่องแต่งงาน แต่เมื่อได้พบกับสมรรถ เขอถึงกับลืมนึกเรื่องนี้ ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึงพฤติกรรมของทั้งสองคนว่า

สมรรถหมกอยู่กับหล่อนให้ห้องนั้นตลอดทั้งคืน วันรุ่งขึ้นก็กกกอดกันตลอดวัน นอกจากเวลาที่ลงไปหาอาหารรับประทาน ... เขาพร่ำพูดอยู่กับหล่อนตามลำพัง บรรเลงเพลงรักกันจนจำใจ ศศิวิมลเพิ่งรู้ว่ากามโลกีย์ที่หล่อนเคยสัมผัสกับโชติช่วงนั้นเป็นเพียงบทเริ่มต้น มิได้ระอุเร่าร้อนไปทั่วร่างเหมือนอยู่กับสมรรถ เหมือนไฟปรารถนา ไม่มีวันสิ้นสุด มีแต่จะคุกรุ่นอยู่ในใจฉะฉาวไปทั่วตัว... หล่อนเมาโลกีย์ที่เขาปรนเปรอ เมาจนลืมหืมตาตาย (เรื่องเดิม : 409)

ศศิวิมลเป็นหญิงสาวที่มีอารมณ์ร้อนแรงมาก เมื่อเธอมีความต้องการจึงไม่สามารถยับยั้งจิตใจ หรือระงับอารมณ์ได้เลย เหตุการณ์ต่อๆ มาในการคบหากัน จะต้องสิ้นสุดกันที่เตียงนอนทุกครั้งไป อีกทั้งเธอหลงในกามโลกีย์ที่สมรรถปรนเปรอให้ จนลืมนึกว่าแต่งงานและลืมนึกไปว่าวันหนึ่งสมรรถจะต้องแต่งงานกับผู้อื่น เมื่อใกล้จะถึงกำหนดแต่งงานสมรรถรู้สึกเป็น

ห้วงหล่อน กลัวว่าหล่อนจะอยู่ได้อย่างไรถ้าไม่มีเขา เพราะหล่อนมีความต้องการมากมายเช่นนั้น ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของสมรรธว่า

เวลานี้หล่อนเป็นของเขาคคนเดียว แต่อีกสามเดือนข้างหน้า
หล่อนจะทำอย่างไรเมื่อขาดเขา ไฟในกายหล่อนคุโพลงและ
ดับยาก บางคืนเขาคุยกับหล่อนไม่ก็ประโยค... สู้ใช้สัมผัสสกาย
ไม่ได้เพราะไม่ช้าไม่นานหล่อนก็จะเจ็บบ มีแต่เสียงครางใน
คอลึกๆ เขาเองหลับไปจับหนึ่งก็จะลุกขึ้นเตรียมตัวกลับ ก่อนกลับ
ศศิวิมลมักจะเรียกร้องให้เขาแสดงความรักกับหล่อนซ้ำ ลืม
คำว่าแต่งงานคิดแต่ตักดวงความสุขทางกาย
(เรื่องเดิม : 463)

เมื่อสมรรธแต่งงานศศิวิมลเสียใจมาก และไม่รู้จะแก้
ปัญหานี้ได้อย่างไร จึงได้แต่เศร้าซึมทำงานไม่ได้ สนั่นซึ่งเป็นหัวหน้าและ
เป็นญาติกับสมรรธจึงเสนอตัว เขามาปลอบใจขอด้วยการพาเที่ยวตามสถาน
รื่นรมย์ และศศิวิมลจึงตัดสินใจเปิดร้านขายเหล้าโดยมีสนั่นเป็นหุ้นส่วนใหญ่
ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองจึงเกิดขึ้น เพราะความเหงา ดังที่ผู้แต่งบรรยาย
ถึงพฤติกรรมของทั้งสองคนว่า

เหล้าไม่ได้ช่วยอะไรมาก แต่สัมผัสจากมือชายทำให้ผิวกาย
ของหล่อนอุ่นขึ้นในเวลาเพียงไม่กี่นาที ศศิวิมลหายใจแสร้ง
หล่อนไม่ได้สัมผัสเช่นนี้มานานแล้ว ความอุ่นค่อยแผ่กระจาย
ไปทั่วร่าง ริมฝีปากเขียนซีดมีแต่กลิ่นเหล้าของหล่อนเริ่มระอุ
ด้วยริมฝีปากของเขา

ผู้ชายคนนี้เป็นใคร หล่อนซักมัน เขาเพียงผ่านเข้ามา
ในช่วงเวลาที่หล่อนกำลังว้าวุ่น เหว่ว่า ผิดหวัง หัวใจระบม

เขาแก่แล้ว มีลูกมีเมียแล้ว แต่ไม่ต่างกับนกตอกกับสมรรถ
ผู้ที่มีคู่นั้นอยู่แล้ว ประจุไฟชั่วบวคของหล่อนตอตัดกับชั่วลบ
ได้อย่างง่ายดายและเมื่อติดแล้วยากจะดับ

(เรื่องเดิม : 483)

ความสัมพันธ์ของสนั่นและศศิวิมลไม่ได้เกิดขึ้นจาก
ความรัก เช่นที่เกิดกับโชติช่วงและสมรรถ แต่เกิดขึ้นเพราะความเหงาและ
ความต้องการทางเพศเท่านั้น ศศิวิมลไม่มีใครที่จะเป็นที่ปรึกษาได้อีกแล้ว
พ่อตายจากไป ส่วนแม่สุขภาพไม่แข็งแรงและเป็นที่ปรึกษาไม่ได้ เธอจึงปล่อย
ชีวิตล่องลอยไปอย่างไร้จุดหมาย ขอให้สนุกไปวันๆ กับเหล้าและกามโลภีย์
ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

ศศิวิมลถอนใจ... เขาลงทุนให้หล่อนหลายแสน ถ้าไม่เขา
จึงจะไม่เป็นฝ่ายได้บ้างเล่า และตัวหล่อนนี้ เขาก็รู้ว่ามิใช่
ผู้หญิงบริสุทธิ์สะอาดอะไร จะแปลกอะไรกับการผ่านผู้ชาย
อีกสักคน (เรื่องเดิม : 485)

เมื่อศศิวิมลปลงตกในความสัมพันธ์ของตนกับสนั่น เธอ
จึงใช้ชีวิตไปวันๆ ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของเธอว่า " หล่อนไม่คิด
อะไรมากอีกแล้ว ผู้ชายคนนั้นสนองความต้องการของหล่อนได้ เขาตั้งร้านให้
หล่อนได้ จุดไฟในกายหล่อนให้คุโพลงได้ เท่านั้นพอแล้วสำหรับเวลานี้"

(เรื่องเดิม : 486)

เห็นได้ว่าศศิวิมลเป็นหญิงสาวที่มีความต้องการทางเพศ
มาก จึงไม่สามารถหยุดตัวเอง แล้วมองหาผู้ชายที่โสด หรือไม่มีพันธะ จึง
ยอมเป็นของสนั่นเพียงแค่ว่า เขาสนองความต้องการของเธอได้ ดังที่ผู้แต่ง
กล่าวถึงความรู้สึกของเธอว่า "...ที่ไม่เบื่อคือเหล้า นานารส นานาสี และ
โลภีย์สุขที่ร่วมกันเสาะหากับสนั่น แต่พ่อตัก เขาก็หาหน้ากลับบ้านหาลูกเมีย

ตอนเช้าต้องรีบตื่นไปทำงานบริหาร..." (เรื่องเดิม : 490) ในความรู้สึกของศศิวิมล สนั่นไม่สามารถสนองความต้องการของเธอได้เต็มที่ เพราะเขาแก่แล้วและต้องทำงานหนัก ส่วนสนั่นเองก็ทนสภาพนี้ไม่ไหว สมรรถภาพทางร่างกายก็ถดถอย เขาจึงตีจากไปโดยการขอลงทุนคืน และยังได้แนะนำผู้ชายคนใหม่ให้เธอ ผู้ชายคนใหม่นี้เป็นพ่อจันทรนิภาซึ่งเป็นภรรยาของสมรรถนั่นเอง ศศิวิมลจึงมีความสัมพันธ์กับผู้ชายคนนี้อีก ดังผู้แต่งบรรยายว่า

ท่านผู้นี้ไม่เคยแสดงความปรารถนาในกายหล่อน แต่ศศิวิมลรู้ว่าเขาไม่ต่างกับสมรรถหรือสนั่น เมื่อผ่านผู้ชายมาแล้วถึงสามคน สายตาของคนทีี่หล่อนยอมดูออก...

แล้วเขาก็เป็นชายคนที่สี่ในชีวิตของหล่อน ตาแก่ใจดีไม่เรียกร้องอะไรมาก มีแต่จะให้ เขาเคยพาหล่อนไปดูทาวน์เฮ้าส์หลังย่อมๆ หลังหนึ่งบริเวณชานเมือง ที่ดินสักสี่สิบห้าตารางวาเห็นจะได้ และบอกว่าจะให้หล่อนหากหล่อนพอใจ...

(เรื่องเดิม : 504-505)

แต่เมื่อบิดาของจันทรนิภาทราบว่าศศิวิมลดีฐานะดี และไม่จำเป็นต้องเอาตัวมาแลกเปลี่ยนกับสิ่งเหล่านี้ เขาจึงให้โอกาสเธอที่จะหาผู้ชายที่ดี เพื่อเธอจะได้ไม่ต้องทำตัวแบบนี้โดยการเปลี่ยนผู้ชายบ่อยๆ ดังบทสนทนาของทั้งสองว่า

ท่าไมนะ ท่าไม ลูกแก้วเคยคิดจะแต่งงานกับคนรุ่นราวคราวเดียวกันอย่างเป็นเรื่องเป็นราวไหมนี่ ที่จริงฐานะตั้งเดิมของลูกแก้วก็ไม่ได้เลว เกวขาดแคลนอะไรเลย

ลูกแก้วคิดซึ่คะ ท่าไมจะไม่คิด แต่เขาไม่จริงใจกับลูกแก้วนี่แล้วกระแสน้ำก็พัดพาลูกแก้วมาจนไกลฝั่งเต็มทีแล้วละคะ

ว่ายกกลับไม่ไหว ใต้คลื่นไม่ไหว เลยต้องว่ายเข้าหาเกาะ
เป็นสาวชาวเกาะไงคะ (เรื่องเดิม : 507)

แล้วผู้ชายคนที่สี่ก็จากเธอไป เพราะเขาต้องการให้
เธอได้พบกับผู้ชายที่ดีแล้วมีครอบครัวของตน ศศิวิมลจึงได้มีโอกาสรู้จักผู้ชาย
คนอื่นๆ อีก แต่แล้วผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตคนแล้วคนเล่า ไม่มีใครคิดจริงจัง
และจริงจังกับเธอสักคน ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอว่า

หล่อนเองมีวุ่นวายกับเรื่องที่ร้านเหล้า วุ่นอยู่กับเรื่องรัก
เรื่องใคร่ส่วนตัว เมื่อสุขภาพบุรุษชราบิดาของจินทรนิภาไปจาก
ชีวิตหล่อน เขาทิ้งรถหรูไว้ให้หล่อนใช้คันหนึ่งกับเงินทุนห้าแสน
หากเขาทิ้งความไว้แห้วไว้ในหัวใจหล่อนด้วย เมื่อมีหนุ่มหล่อ
ในเครื่องแบบมาติดพัน ศศิวิมลจึงตัดสินใจรับชายคนที่ห้าเข้า
มาในชีวิต

แต่เครื่องแบบทหารหาญมิได้ เป็นหลักประกันถึงอุปนิสัยของชาย
ชาติตรี เขาคือนักกรีต นักไถตัวยง แต่ศศิวิมลไม่ใช่คนที่จะยอมใคร
ง่ายๆ เมื่อเขาบังอาจตบหล่อนหล่อนเลยเสียบเขาเข้าให้ด้วย
ชวดเหล้าแตกปากฉลาม หล่อนส่งเขาเข้าโรงหมอ จ่ายค่า
รักษาพยาบาลให้หมอไว้แล้วก็เจด เขาไปจากชีวิต

แล้วคนที่หกก็ผ่านเข้ามา หนุ่มหล่อนายแบบผู้ช่วยหล่อนท่ามา
หากินตัวเป็นเกลียว ชยันชันแข็งดีพร้อมทุกประการ แต่ไม่นาน
เขาก็จากหล่อนไปกับนางแบบสาวสวยอายุน้อยกว่าศศิวิมลสิบปี

หล่อนแก่เกินไปสำหรับเขาแล้ว ศศิวิมลไม่อาจหยุดการ
ไขว่คว้าหาชายมาแก้เหงา หล่อนจึงหันหาคนมาร่วมลงทุน
เพราะกิจการชบเซา ร้านเหล้ากลายเป็นร้านขายหญิงแอบแฝง
ตัวศศิวิมลเองเต็มจนกลายเป็นนักดื่มตัวยง ต่ำกว่าสิบแก้วไม่ได้

เลขสี่กตินเดียว... หล่อนใช้ร่างกายของหล่อนอย่างสุรุ่ยสุร่าย
เป็นที่สุด บางทีก็สนุกกับมัน แต่ในบางครั้งหล่อนก็เหงาจับใจหัวใจ
(เรื่องเดิม : 510-511)

จนท้ายที่สุดศศิวิมลถึงกับขอมชายตนเอง เมื่อแขกที่มา
ติดต่อต้องการตัวหล่อน ดังที่ผู้แต่งกล่าวไว้ว่า

แล้วหล่อนก็หาเงินใหม่ด้วยการไปต่างประเทศกับฝรั่งเศรษฐี
คนหนึ่ง ตาแก่ฝรั่งคนนั้นไม่ยอมชอบใจลูกน้อง สาวๆ สวยๆ ของศศิวิมลสักคน
เขายืนยันแต่ว่าพอใจหล่อน อยากจะแต่งงานด้วย... แต่สามเดือนเท่านั้น
ศศิวิมลก็บินกลับเมืองไทยถึงสองครั้ง ครั้งแรกเพราะเป็นห่วงแม่ต้องมา
เยี่ยมเยียน ครั้งที่สองตัดขาดจากเขาโดยเด็ดขาด เมื่อรู้รสนิยมนอกคนใหม่
รสนิยมนที่หล่อนทนไม่ได้และไม่คิดว่าจะต้องทน (เรื่องเดิม : 512)

ศศิวิมลมีแต่อยู่กับร้านเหล้าและรุ่นกับเรื่องส่วนตัวจนลืม
ดูแลแม่ ซึ่งเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจที่สุดท้ายของหล่อน เมื่อแม่หล่อนตายจากไป
ศศิวิมลรู้สึกที่หล่อนไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตต่อไปทำไม ไม่มี
ความหวัง ไม่มีสิ่งที่ต้องห่วง ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของเธอว่า

คืนที่แม่สิ้นลม ศศิวิมลรู้สึกเหมือนโลกมืดมิด แม่แม่จะไม่เคย
เป็นที่พึ่งอันใดของหล่อน แต่แม่คือสิ่งเดียวที่ศศิวิมลเหลืออยู่
ไม่มีใครอีกแล้วในชีวิตหล่อน

คนที่จำต้องพึ่งพาหล่อนอย่างชนิดชู้ชาติ บัดนี้ก็ไม่ต้องอาศัย
อะไร...

ศศิวิมลเบื่อหน่ายไปหมด กระทั่งร้านเหล้าที่หล่อนเคยพึงใจ
หล่อนก็เบื่อแต่หล่อนต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป เชิดหน้าชูคอในสังคม
(เรื่องเดิม : 512-513)

ศศิวิมลเริ่มเบื่อทุกสิ่งทุกอย่าง และเมื่อคิดเปรียบเทียบชีวิตตนเองที่ไม่มีอะไรเลยที่จะทำให้มีความสุข ความอบอุ่น ซึ่งแตกต่างกับครอบครัวของลูกตาลซึ่งเป็นญาติ กับโชติช่วงที่มีลูก มีญาติผู้ใหญ่ อยู่กันครบ และมีความอบอุ่นในครอบครัว ศศิวิมลจึงเกิดความเหงา ว้าเหว่ และหวอนคิดถึงชีวิตของตนเอง ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของเธอว่า "แล้วตัวเราล่ะ จะเลี้ยงอะไร เลี้ยงความใคร่ เลี้ยงความหลง เลี้ยงความหรุ หญิงสาว สะอื้นในอก (เรื่องเดิม : 517) เมื่อเธอคิดถึงความสุขที่ตนมีอยู่ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ช่วยให้เกิดความอบอุ่นได้เลย ดังที่โชติช่วงกล่าวถึงความรู้สึกของศศิวิมลว่า

บ้านสวยน่าอยู่ มีรถราคาไม่รู้กี่ล้าน มีกิจการของตัวเอง...
แต่ไม่มีใครเลย พ่อแม่ก็ตายหมด เปลี่ยนคู่รักแล้วไม่รู้กี่คน
ต่อก็คน ใจความเหงานี้มันร้ายกาจนะ ลูกแก้ว เขาไม่มีใครเลย
แม้แต่คนเดียว (เรื่องเดิม : 519)

ท้ายที่สุดศศิวิมลก็ตัดสินใจจากโลกนี้ไป โดยการกินยานอนหลับเกินขนาด เหมือนเจตนาฆ่าตัวตาย ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงเธอว่า

นอนไม่ได้สติ หมอว่าส่งสัยกินยานอนหลับเกินขนาด กำลัง
ล้างท้องอยู่... กินเหล้าทุกคืน คินละเป็นขวด พยาบาล
เขาบอกว่าเหล้าแรง อย่างที่ตองเอามาให้ดู แล้วกินยา
นอนหลับ มันจะไหวหรือ (เรื่องเดิม : 521)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่า ศศิวิมลถูกกระตุ้นให้รู้จักความรักก่อนวัยอันสมควร เธอจึงขาดความยับยั้งซึ่งใจเปลวไฟไปกับกามโลภภัย และเมื่อโตขึ้น เธอก็ไม่สามารถหยุดยั้งความต้องการของตนได้ เธอจึงมีผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตหลายๆ คน และคล้ายกับว่าชีวิตของเธอจะขาดผู้ชายไม่ได้ ศศิวิมลจึงหลงติดในกามโลภภัย ท้ายที่สุดก็ต้องมาจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ เพราะเธอเกิดความรู้สึกเหงา ว้าเหว่ และรู้สึกว่าคุณเหมือนตัวคนเดียวในโลก

7.2.1.2 มีความทะเยอทะยานใฝ่สูง

ศศิวิมลอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง แต่เมื่อพ่อได้รับมรดกจากย่านฐานะกิติขันธ์ พ่อของเชอพยายามปลูกฝังให้ลูกมองผู้ชายที่มีฐานะดีมีการศึกษา และยังวาดอนาคตที่จะไปซื้อบ้านจัดสรรในกรุงเทพฯ แต่พ่อได้ตายจากไปเสียก่อน ศศิวิมลจึงคิดจะสานต่อความฝันของพ่อ โดยไปซื้อบ้านที่กรุงเทพฯ และรถยนต์ แต่เงินไม่พอจึงต้องใช้การซื้อระบบเงินผ่อน เมื่อเธอได้งานทำในบริษัทประกันภัยและได้รู้จักกับสมรรถศศิวิมลจึงมีไมตรีและคบหากับสมรรถทั้งๆ ที่รู้ว่า เขามีคู่หมั้น เพราะเธอต้องการยกระดับตัวเองให้สูงขึ้น ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงเธอว่า "จากบ้านนอกเข้าเมืองหลวง จากเมืองหลวงไปสู่อารยประเทศ หล่อนอยากโก้หรู" (เรื่องเดิม : 267) ศศิวิมลได้มีโอกาสไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์ที่มีระดับกับสมรรถทำให้เธอชื่นชอบ ดังนั้นหลังเลิกงานเธอจึงชอบไปนั่งฟังเพลงดีม้เหล่านี้ในสถานโก้หรู ราคาแพง ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงรสนิยมของเธอที่เปลี่ยนไปว่า

... หล่อนไม่ชอบรายการโทรทัศน์ ไม่ชอบละครหลังข่าว
รสนิยมของหล่อนซึ่กเปลี่ยนไป เมื่อสมรรถพาหล่อนไปฟังเพลง
อีกประเภทหนึ่งตามห้องหุ่ๆ ของโรงแรมกลางกรุง ฟังเพลง
และมองแสงไฟลึบๆ ระชิบระยับของเมืองหลวง
(เรื่องเดิม : 327)

เมื่อศศิวิมลคบกับสมรรถนานเข้าจนมีความสัมพันธ์กัน ทั้งสองได้ไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ที่มีระดับ มีเครื่องดีม้หรูหรา จนศศิวิมลหลงติดในสิ่งเหล่านี้ จนถึงกำหนดที่สมรรถจะแต่งงาน ไร่ไฟเพื่อนของเธอได้นำข่าวมาบอก ผู้แต่งได้สะท้อนความทะเยอทะยานใฝ่สูงของเธอผ่านความคิดเห็นของไร่ไฟว่า

...คุณสมรรถจะแต่งงาน เคลียร์งานทางนี้หมดแล้วคงไม่มาทำงานอีก ศศิวิมลได้แต่นั่ง พุดอะไรไม่ออก หล่อนไม่ยอมคร่ำครวญให้ใครมาเวทนาหล่อน แต่อาหารในจานตรงหน้าก็แทบจะไม่พร่องลงไปเลย รำไพได้แต่มองเพื่อนด้วยสายตาสมเพช

หลงใฝ่สูงให้เกินฐานะขายลูกแก้วเอ๊ย ตามืดตามัวเอาเลยที่เดียว ผิวหน้าซีดเซียว รำไพเคยเตือนแล้วว่าสมรรถมีคู่หมั้นแล้วก็ไม่ใช่เชื่อและยังอวดดีว่าเรื่องนี้ใครดีใครได้

แล้วนี่ใครได้ใครเสีย หรือว่าทั้งสองฝ่ายมีแต่ได้ หากคิดอย่างพวกฟรีเช็กส์ไม่เดือดไม่ร้อน สิ่งที่สุดสูญเสียไปเพราะถือว่าไม่เสีย (เรื่องเดิม : 466)

สนั่นซึ่งเป็นหัวหน้างานยังไม่เห็นด้วยที่ศศิวิมลมาคบหากับสมรรถ ทั้งๆ ที่เธอมีฐานะดี รูปร่างสวยงาม น่าจะได้แต่งงานกับผู้ชายที่เหมาะสม แต่เพราะเธอมีความทะเยอทะยานมากเกินไป ไม่มองผู้ชายที่อยู่ในระดับเดียวกับตน แต่กลับมองผู้ชายอย่างสมรรถอีกทั้งยังมีคู่หมั้นอยู่แล้ว ตั้งที่ผู้แต่งได้กล่าวถึงความคิดเห็นของสนั่นว่า

หล่อนเป็นผู้หญิงสาว สวย การศึกษายานกลางไม่ถึงกับสูงส่ง ฐานะไม่ยากจน มีบ้าน มีรถ มีงานดีๆ ทำ แต่หล่อนหลงมาคบหากับคนทะเยอทะยานและมีฐานะสูงเกินไปอย่างสมรรถ

หล่อนน่าจะแต่งงานกับผู้ชายระดับกลางๆ อาจจะเป็นผู้จัดการแผนกใดแผนกหนึ่งในบริษัท หรือข้าราชการระดับลี้กซีห้า ชีหก เงินเดือนสักหมื่นกว่าๆ รวมกับเงินเดือนของหล่อนเอง ก็พอจะอยู่ได้อย่างเป็นสุขตามอัธยาศัย

แต่หล่อนทะเยอทะยาน สนั่นดูออก หล่อนอยากเป็นภรรยา นักธุรกิจใหญ่ๆ เข้าสังคมแพงๆ (เรื่องเดิม : 331)